

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
Vantage Point by Sara Sligar

Перекладацький проєкт:
переклад книги Сари Слігар «Vantage Point»

BA Paper

Vladyslava Solovianova
PERb12240d

Цим підписом засвідчую, що
подані на захист рукопис та
електронний документ є
ідентичні.

30.05.2026

Соловйова В.В.

Research supervisor:
I. Riazanov, Ph.D.

Kyiv 2026

Abstract

Title: *Approaches to English colloquial vocabulary adaptation in Ukrainian literary translation (based on the novel Vantage Point by Sara Sligar)*

The present course paper focuses on the problem of adapting English colloquial lexis (slang, informal phrasemes, vulgarisms, diminutives, and pragmatic markers) into Ukrainian within literary translation. The relevance of the study is determined by the need for a systematic analysis of modern translation strategies applied to the latest American prose. The research material is Sara Sligar's novel *Vantage Point* (2025) and its Ukrainian translation. The paper aims to identify, classify, and evaluate the main approaches to transferring English colloquial vocabulary into Ukrainian while preserving its stylistic, pragmatic, and expressive potential.

The theoretical section outlines the typology of colloquial vocabulary and key translation techniques according to the classification by Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir: modulation, established equivalents, literal translation, calque, amplification, adaptation, transposition, reduction, and generalization. The practical part presents a contextual analysis of over 190 examples extracted by continuous sampling.

The dominant techniques for rendering informal speech units were identified – primarily modulation (34%) and established equivalents (15%) – the degree of equivalence achieved was assessed, and typical stylistic losses were noted, in particular the pragmatic softening of vulgar vocabulary.

The author's original contribution lies in the first systematic translation-theoretical analysis of the novel *Vantage Point*, in the application of Molina and Hurtado Albir's classification to contemporary American prose, and in the identification of patterns in the adaptation of colloquial vocabulary in Ukrainian literary translation. The results show that the translator employs a flexible set of techniques, prioritizing functional equivalence over literal accuracy. The conclusions summarize the most common difficulties and describe context-dependent strategies for overcoming them.

The paper consists of an introduction, two chapters, general conclusions, and a list of references.

Key words: colloquial vocabulary, modulation, adaptation, literary translation, English-Ukrainian translation, Sara Sligar, *Vantage Point*, translation techniques, functional equivalence.

Анотація

Назва роботи: *Підходи до адаптації англійської розмовної лексики в українському літературному перекладі (на матеріалі роману Сари Слігар "Вантаж Пойнт")*.

Робота присвячена проблемі адаптації англійської розмовної лексики (сленгу, неформальних фразеологізмів, вульгаризмів, зменшено-пестливих форм та прагматичних маркерів) в українському літературному перекладі. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю системного аналізу сучасних перекладацьких технік, що застосовуються до найновішої американської прози. Матеріалом дослідження слугує роман Сари Слігар *Вантаж Пойнт* (2025) та його український переклад. Метою роботи є виявлення, класифікація та оцінка основних підходів до передачі англійської розмовної лексики українською мовою зі збереженням її стилістичного, прагматичного та експресивного потенціалу.

У теоретичній частині окреслено типологію розмовної лексики та ключові перекладацькі техніки за класифікацією Люсії Моліни та Ампаро Уртадо Альбір: модуляція, встановлений еквівалент, буквальный переклад, кальк, ампліфікація, адаптація, транспозиція, редукція та генералізація. Практична частина містить контекстуальний аналіз понад 190 прикладів, відібраних методом репрезентативної вибірки.

Виявлено домінантні техніки відтворення неформальних мовленнєвих одиниць – насамперед модуляцію (34%) та встановлений еквівалент (15%) – оцінено ступінь досягнутої еквівалентності та зафіксовано типові стилістичні втрати, зокрема прагматичне пом'якшення вульгарної лексики.

Власний внесок автора полягає в першому системному перекладознавчому аналізі роману *Vantage Point*, у застосуванні класифікації Моліни та Уртадо Альбір до матеріалу новітньої американської прози та у виявленні закономірностей адаптації розмовної лексики в українському художньому перекладі. Результати засвідчують, що перекладач послуговується гнучким інструментарієм технік, надаючи пріоритет функціональній еквівалентності над буквальною точністю. У висновках узагальнено найпоширеніші труднощі та описано контекстно зумовлені способи їх подолання.

Робота складається зі вступу, двох розділів, загальних висновків та списку використаних джерел.

Ключові слова: розмовна лексика, модуляція, адаптація, літературний переклад, англійсько-український переклад, Сара Слігар, “Вантаж Пойнт”, перекладацькі техніки, функціональна еквівалентність.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of <i>Vantage Point</i> by Sara Sligar	6
Chapter 2. Analysis of colloquial vocabulary in <i>Vantage Point</i> and its Ukrainian translation	38
2.1. Information about <i>Vantage Point</i> by Sara Sligar	38
2.2. General characterization of colloquial vocabulary in <i>Vantage Point</i>	38
2.3. Defining Colloquial Vocabulary: linguistic and stylistic features	39
2.4. Key challenges in translating Colloquial Vocabulary and techniques for solving them	40
2.5. Analysis of translation techniques: a case-study approach	41
2.6. Quantitative and qualitative summary of applied techniques	46
Conclusions	48
List of References.....	50
Appendices	52

Introduction

Relevance of the topic. The current stage of translation studies is characterized by increased attention to the reproduction of non-standard layers of vocabulary, in particular colloquial language, which reflects the living nature of speech, social and emotional characteristics of characters. In the context of globalization and the growing number of translations of English-language prose into Ukrainian, the problem of finding adequate equivalents for colloquial lexis, slang, phraseological units, and vulgarisms becomes particularly significant. The adaptation of English colloquial speech in Ukrainian literary translation is not only a linguistic but also a cultural-pragmatic task, since colloquial vocabulary often conveys the character's identity, psychological state, and the atmosphere of the work. The choice of the novel *Vantage Point* (2025) by contemporary American writer Sara Sligar makes it possible to investigate the latest trends in the translation of colloquial vocabulary, which determines the relevance of the chosen topic.

State of research on the problem. The problem of translating colloquial vocabulary is not new in domestic and foreign translation studies. The theoretical foundations for the adaptation of informal speech have been explored by scholars such as M. Baker (theory of equivalence) and C. Nord (pragmatic aspect). Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir made a significant contribution to the systematization of translation techniques by proposing a functional classification of translation techniques (2002). In Ukrainian linguistics, significant contributions have been made by R. Zorivchak (theory of literary translation), L. Kolomiets (patterns of reproducing English-language vocabulary), and O. Rebrii (modern translation strategies). However, despite a wide range of works, a systematic study of the adaptation of specifically *English colloquial lexis* in translation into Ukrainian based on the latest prose (2020–2025) is lacking. The novel *Vantage Point* has not previously been the object of translation analysis from this perspective, which highlights the research gap that this paper aims to fill.

Object and subject of research. The *object* of research is English colloquial lexical units extracted from the text of Sara Sligar's novel *Vantage Point*, as well as their Ukrainian translation equivalents (the analysis is based on either the published Ukrainian translation or a working translation produced by the author of this paper, should no official translation exist). The *subject* of research comprises the methods, strategies, and lexical-grammatical transformations employed for the adaptation of English colloquial vocabulary in Ukrainian literary translation, as well as the degree of preservation of its pragmatic, emotional-expressive and stylistic potential.

Aim and objectives of the research. The *aim* of the paper is to identify, systematize and analyze the main approaches to the adaptation of English colloquial lexis in the Ukrainian translation of a literary work (based on the novel *Vantage Point*) and to evaluate the effectiveness of the applied translation solutions for achieving pragmatic and aesthetic equivalence.

To achieve this aim, the following objectives have been set:

1. To clarify the concepts of “colloquial vocabulary”, “colloquialism”, “adaptation” in the context of literary translation and to outline their typology.
2. To systematize the main techniques for translating colloquial English vocabulary into Ukrainian according to the classification by Molina and Hurtado Albir.
3. To extract from the text of *Vantage Point* a corpus of English colloquial units (slang, colloquial phrasemes, vulgarisms, diminutive forms, markers of informal communication, etc.).
4. To analyze the methods of their rendering in the Ukrainian translation and to identify the dominant techniques (modulation, established equivalent, calque, amplification, adaptation, transposition, and others).
5. To assess the degree of preservation of the stylistic colouring, pragmatic effect and national-cultural specificity of the original in the translation.

Material of the research. The material consists of the original text of Sara Sligar's novel *Vantage Point* and its Ukrainian translation. The total sample comprises no fewer than **190** contexts of use of colloquial lexical units, selected by means of exhaustive or representative sampling.

Methods of the research. To achieve the stated aim, a set of general scientific and special methods has been employed: the *method of exhaustive sampling* – to form the corpus of examples; the *comparative method* – to analyze the original and the translation; *contextual analysis* – to take into account the environment of the colloquial unit; *stylistic analysis* – to determine the emotional-expressive load; *pragmalinguistic analysis* – to assess the communicative effect; *elements of quantitative analysis* – to identify the frequency of use of individual translation techniques.

Structure of the paper. The paper consists of an introduction, two chapters (each followed by conclusions), general conclusions, a list of references, and appendices.

Chapter 1. Translation of *Vantage Point* by Sara Sligar

Source text

1 CLARA

The thermostat is fucking with me. For months, the display has insisted that the conference room is a pleasant sixty-eight even though it feels more like the steam room in a Russian banya. I've only been in here ten minutes and sweat is already soaking my shirt. Today's guest (beneficiary? panderer?) is an old friend of Teddy's, a blond guy named Conrad Gaffney, and as he sets up his presentation, my brother leans over to ask me quietly whether I remembered to call down to facilities management about the furnace.

"Yes, of course I did," I hiss. "I told you. They're holding a grudge."

"They're not holding a grudge" Teddy whispers back.

"They are. They're trying to sweat us out. Like bedbugs." At his skeptical look, I add, "You have to call down. They'll listen to you."

"They'll listen to you, too. If you speak with authority."

I want to roll my eyes, but that would be unprofessional, so I grit my teeth and flip to a new page of my legal pad. When Teddy told me he wanted me to take over as director of the Wieland Fund for Community Investment, I told him he was making a mistake. I can't even keep a houseplant alive without our gardener's help. It isn't my fault Teddy decided to embarrass himself on the national stage with a run for a Senate

Target text

Розділ 1 – КЛАРА

Термостат зводить мене з розум у. Уже місяці поспіль на дисплеї в конференц-залі висвічується приємна температура в двадцять градусів, хоча насправді тут як у паровій лазні. Я всього десять хвилин у приміщенні, а сорочка вже промокла від поту. Сьогоднішній гість (благодійник? підлабузник?) – старий друг Тедді, білявий хлопець на ім'я Конрад Гаффіні. Поки він налаштовує презентацію, мій брат нахиляється і тихо питає, чи я не забула зателефонувати в господарський відділ щодо обігрівача.

– Звісно, не забула, – шиплю я. – Я ж казала тобі. Вони затаїли на мене образу.

– Ніхто на тебе не ображається, – шепоче Тедді у відповідь.

– Ображаються. Вони хочуть нас випарити. Як клопів. На його скептичний погляд я додаю: – Тобі треба зателефонувати. Тебе вони послухають.

– Тебе теж послухають. Якщо говорити впевнено.

Хочеться закотити очі, але це було б непрофесійно, тому я стискаю зуби і перегортаю на нову сторінку свого блокнота. Коли Тедді сказав, що хоче, щоб я очолила Фонд спільнотних інвестицій Віландів, я попередила його, що він помиляється. Я навіть кімнатну рослину не можу вберегти від загибелі без допомоги нашого садівника. Не моя провина, що Тедді вирішив осоромитися на всю країну, балотуючись у Сенат, і більше не має часу на благодійність. А от те, що через кілька тижнів роботи на цій посаді

seat and no longer has time for philanthropy. It maybe is my fault that a few weeks into this role, I accidentally started a feud with the facilities manager of the Brenner Science Center, where WFCI leases office space. Now here we are, five months later, hearing pitches in what has essentially become a sauna with whiteboards and task chairs.

At the front of the room, Conrad pulls up a deck so plain that at first I think he's accidentally opened a PowerPoint template instead of his intended slideshow. He claps his hands once, like Gather 'round, even though it's only Teddy and me in the room and we're already seated. I roll my chair a few inches away from Teddy's and assume a virtuous expression.

I've met Conrad before. His parents used to be summer people, and he was one of those interchangeable sailing-lessons kids who were always stumbling around the docks in orange life vests. Most summer kids vanished from our lives as soon as they aged out of family vacations, but Conrad and Teddy eventually ended up in the same class at Harvard, even roomed together a couple years. I think that's why Teddy felt obligated to invite him to pitch WFCI, even though Conrad's work experience is limited to a few failed crypto start-ups with names like Jaggr and PeskBall. He hasn't grown up to be interesting. He has a firm handshake and a pseudohipster undercut. His hobbies are probably rock climbing and grilling meat. I've dated a thousand men like him, back when I still dated men.

Not that personal mediocrity automatically disqualifies him from receiving a grant. But if Teddy actually thought the project was a contender, he would have told me to bring in Allan, the chief scientific officer, and the rest of the team. He wouldn't have scheduled this meeting on a weekend afternoon, right before the annual opening of Cicero's Fish House. Teddy

я випадково розв'язала ворожнечу з менеджером господарського відділу Наукового центру Бреннера, де ФСІВ орендує офісне приміщення, – це, можливо, моя провина. І ось ми тут, п'ять місяців потому, слухаємо презентації в тому, що по суті стало сауною з дошками для маркерів та офісними кріслами.

Біля екрана Конрад відкриває презентацію, настільки простеньку, що спочатку мені здається, ніби він випадково завантажив шаблон PowerPoint замість потрібного файлу. Він плеснув у долоні раз, наче кличе: “Збирайтеся всі”, – хоча в кімнаті тільки ми з Тедді, і ми вже сидимо. Я відкочую своє крісло на кілька сантиметрів від Тедді і роблю чемний вираз обличчя.

Я вже зустрічала Конрада раніше. Його батьки колись були літніми дачниками, і він належав до тих взаємозамінних дітей на курсах вітрильного спорту, що завжди човгали по причалах в оранжевих рятувальних жилетах. Більшість дітей літа зникали з нашого життя, щойно переростали сімейні канікули, але Конрад і Тедді згодом опинилися в одному класі в Гарварді, навіть жили разом пару років. Гадаю, саме тому Тедді почувався зобов'язаним запросити його презентувати проєкт ФСІВ, хоча досвід роботи Конрада обмежується кількома невдалими криптостартапами з назвами на кшталт Jaggr і PeskBall. З нього не виріс цікавий чоловік. У нього міцьке рукостискання і псевдохіпстерська стрижка. Його хобі напевно, скелелазіння та смаження м'яса на грилі. Я зустрічалася з тисячею таких чоловіків, коли ще зустрічалася з чоловіками.

Не те щоб особиста посередність автоматично позбавляє його шансів на отримання гранту. Але якби Тедді справді вважав цей проєкт претендентом, він би попросив мене запросити Аллана, головного наукового співробітника, та решту команди. Він не призначив би цю зустріч на суботній вечір, якраз перед щорічним відкриттям рибного ресторану “У Цицерона”. Тедді запросив Конрада презентувати проєкт з

invited Conrad to pitch as a favor, and I'm pretending to have organized it, also as a favor. So the world goes round.

I do my best to pay attention. Conrad's pitch is, essentially: National parks, digitized. He's an avid rock climber (nailed it) and studied business and computer science at Harvard (I was wondering when he'd drop the Hbomb), and the combination of those interests led him to create an immersive virtual reality platform that people can use in their own homes to have the 3D experience of communing with nature. All they need is his company's unique projector string and access to their library of simulations, and they can visit Yosemite while the pasta's boiling on the stove. Because marveling at the Half Dome is everyone's top priority when dinner's running late.

"Can we see it in action?" Teddy asks.

"I'm not really set up to do that today," Conrad says. None of these people ever say what they really mean, but I'm fluent in bullshit. He means the technology isn't ready. "But soon."

"Soon" in bullshit means maybe in, like, a decade. If we double their funding.

Conrad shows us an unimpressive prototype, a spool of cord that looks like cheap Christmas lights, and I doodle a fern leaf in the margins of my page. The loops make it look more like handwriting from afar. Teddy looks at me askance and I turn the leaf's stem into the words patent pending.

When the presentation finally limps to an end and I shake Conrad's hand goodbye, his grip is looser, his shoulders tighter. Somehow he's sensed that it's a wash.

"It's a really neat project," I say, trying to soften the

ввічливості, а я вдаю, що організувала це, теж з ввічливості. Так світ і крутиться.

Я докладаю всіх зусиль, щоб бути уважною. Суть презентації Конрада така: національні парки у цифровому форматі. Він затятий скелелаз (я ж казала!) і вивчав бізнес та інформатику в Гарварді (цікаво, коли він скине гарвардську бомбу), і поєднання цих інтересів спонукало його створити імерсивну платформу віртуальної реальності, яку люди можуть використовувати вдома, щоб отримати тривимірний досвід спілкування з природою. Все, що їм потрібно, – це унікальна проекторна система його компанії та доступ до їхньої бібліотеки симуляцій, і вони зможуть відвідати Йосеміті, поки на плиті вариться паста. Бо милування Хаф-Доумом – це пріоритет номер один, коли вечеря запізнюється.

– Чи можемо ми побачити систему в дії? – питає Тедді.

– Сьогодні я не зовсім готовий до цього, – каже Конрад. Ніхто з цих людей ніколи не каже те, що насправді має на увазі, але я вільно володію мовою брехні. Він має на увазі, що технологія не готова. – Але скоро.

"Скоро" мовою брехні означає, можливо, десь через десятиліття. Якщо ми подвоїмо їхнє фінансування.

Конрад показує нам невиразний прототип – катушку з дротом, що нагадує дешеві різдвяні гірлянди, а я малюю папороть на полях своєї сторінки. Завитки роблять її схожою на рукописний текст здалеку. Тедді косо дивиться на мене, і я перетворюю стебло папороті на слова "патент очікується".

Коли презентація нарешті кульгаво завершується і я потискаю Конрадові руку на прощання, його хватка слабша, плечі напруженіші. Він якось відчув, що справа провалена.

– Це справді цікавий проєкт, – кажу я, намагаючись пом'якшити

awkwardness. “And it’s nice to meet you. I mean, see you again. It’s been a while.”

He returns the smile, slightly strained. He wants to get out of here as much as I do. “Nice to see you, too.”

As Teddy walks him to the elevator, I collapse back into the nearest chair. It’s hot as fuck. I peel my shirt away from where it’s stuck to my front and try to use it to fan myself, to no avail.

The screen has flipped back to its usual screensaver, a colorful topographic map of the island, a repeating WFCI logo in the background. I could draw the silhouette of this island in my sleep. It’s shaped almost like a circle, except that the sound runs right through the center, coming up from the south and going more than halfway across before ending abruptly, as if someone was sawing through flesh and stopped when their blade hit bone. So instead of a circle, the island is more like a hoofprint, a balsam leaf, its edges fringed with coves and inlets. Every Locust Harbor boutique sells a million souvenirs printed with that outline. Sweatshirts, dog tags, lampshades, throw pillows. The silhouette is cartoonish, cute, inviting.

And misleading. Millions of years ago, glaciers formed this island, slowly scraping away at the granite, pressing down until it gave way. They left wreckage in their wake, gulches and cliffs, shorn rocks, mountains that jut from the sea. This place is the work of slow violence, and the topographic map shows those battles. Red claw marks where the mountains were dragged southward by melting ice. Marigold hills, yellow valleys. And at the southern end of the sound, where land and sea meet in noncommittal green, and the ground parts like a curtain onto open ocean, you can see the telltale protrusion of Vantage Point – our home.

незручність. – І приємно познайомитися. Тобто, побачитися знову. Минуло чимало часу.

Він відповідає посмішкою, трохи натягнутою. Він хоче звідси вибратися так само, як і я. – Мені теж приємно вас бачити.

Поки Тедді проводить його до ліфта, я падаю назад у найближче крісло. Тут пекельно спекотно. Я відлигнула сорочку, де вона приклеїлася до тіла, і намагаюся обмахуватися нею – марно.

Екран повернувся до звичайної заставки – барвистої топографічної карти острова з повторюваним логотипом ФСІВ на тлі. Я можу намалювати силует цього острова уві сні. Він має форму майже кола, за винятком того, що протока проходить прямо через центр, піднімаючись з півдня і проходячи більше ніж на половину, перш ніж раптово закінчитися, ніби хтось пиляв плоть і зупинився, коли лезо натрапило на кістку. Тому замість кола острів більше нагадує відбиток копита, листок бальзаму, його краї облямовані бухтами та затоками. Кожна крамничка в Локаст-Гарбор продає мільйон сувенірів з цим контуром. Толстовки, жетони, абажури, декоративні подушки. Силует мультяшний, милий, привабливий.

І оманливий. Мільйони років тому льодовики сформували цей острів, повільно вишкрябаючи граніт, тиснучи донизу, поки той не поступився. Вони залишили по собі руїни: яри й скелі, обідрані камені, гори, що здіймаються з моря. Це місце – результат повільного насильства, і топографічна карта показує ці битви. Червоні подряпини там, де гори були протягнені на південь талим льодом. Жовтогарячі пагорби, жовті долини. А на південному кінці протоки, де суша і море зустрічаються в невизначеному зеленому кольорі, і земля розступається, наче завіса, на відкритий океан, можна побачити характерний виступ Вантаж Пойнт – нашого дому.

Teddy comes back in and takes the seat next to me, a casual sprawl.

“Well?” I ask. “Do you think we should give him the grant?”

“What do you think? You’re the director now.”

“Ha.” But he waits for an answer. “I don’t know,” I hedge. “It doesn’t seem far enough along. And even if the technology was perfect, and he could actually create the feeling of visiting a place from inside the home, would that be good for the island? People wouldn’t come here anymore. And everyone would be out of a job.”

Teddy pretends to give me a noogie. “See? You’re good at this.”

“What, poking holes in people’s dreams?” “Taking care of WFCI.”

I pull back and smooth down my hair. “I’m only here until you let me start a foundation for the study of British punk rock.”

Inside, I’m preening. It’s nice to joke around with Teddy again – we haven’t gotten a lot of one-on-one time the past couple months. It’s even nicer to know he thinks I can run WFCI; I’m helping him. He trusts me. I’ve been working a long time on that.

“Should I wait a few days to let Conrad know?” I ask. “So he thinks we debated it more?”

“No, I’ll tell him in person.”

“I don’t mind telling him, if you want to preserve your friendship or whatever.”

“Don’t worry. I’m going to say it was your idea anyway.”

Тедді повертається і сідає поруч зі мною, невимушено розслабившись.

– Ну? – питаю я. – Думаєш, нам слід дати йому грант?

– А ти що думаєш? Ти тепер директорка.

– Ха. – Але він чекає на відповідь. – Не знаю, – ухиляюся я. – Здається, він ще недостатньо розвинений. І навіть якби технологія була досконалою, і він справді міг би створити відчуття відвідування місця, не виходячи з дому, чи було б це добре для острова? Люди більше не приїжджали б сюди. І всі залишилися б без роботи.

Тедді вдає, що дає мені щипка. – Бачиш? У тебе це добре виходить.

– Що, проколювати людські мрії? – Піклуватися про ФСІВ.

Я відсуваюся і пригладжую волосся. – Я тут лише доти, доки ти не дозволиш мені заснувати фонд вивчення британського панк-року.

Всередині я пишаюся. Приємно знову жартувати з Тедді – останні пару місяців у нас не було багато часу наодинці. Ще приємніше знати, що він вважає, ніби я справляюся з керуванням ФСІВ; я допомагаю йому. Він мені довіряє. Я довго над цим працювала.

– Може, мені зачекати кілька днів, перш ніж повідомити Конрада? – питаю я. – Щоб він подумав, що ми довше обговорювали це?

– Ні, я скажу йому особисто.

– Я не проти сказати йому, якщо хочеш зберегти вашу дружбу чи що там.

– Не переживай. Я все одно скажу, що це була твоя ідея.

“Ha, ha.”

Teddy messes with my hair again as he stands. “I’m going to grab my jacket out of my office”

“My office.”

“Your office,” he corrects himself. “Then Cicero’s? I’m starving.”

2 CLARA

Forget groundhogs, equinoxes, religious holidays. On our island, spring starts the day Cicero’s Fish House plugs in their deep fryer. By the time Teddy and I get there, the deck is packed. Half the draft beer list is already crossed out. Every available surface overflows with empty pitchers and crumpled napkins. Empty fish crates litter the side yard like hunks of marble.

Jess has claimed our usual table, but we’ve barely hugged hello before Teddy’s swarmed by a group of middle-aged men. Ernie Gluck wants to report Millie Powell for illegal clamming. Teddy tells him that’s a task for the island police. Max Lisle wants to ask when the town council will repaint the crosswalks in Locust Harbor. Teddy reminds him that he stepped down as mayor last month, so Max needs to talk to Dale Simonson. Joe Michaud, who owns the hardware store in Chaumont, wants Teddy to hire him to install security cameras around Vantage Point.

“As protection,” Joe explains.

“From what? I feel safe on this island. I feel secure.” Teddy grins. “Unless you know something I don’t.”

– Ха-ха.

Тедді знову куйовдить мені волосся, коли встає. – Я візьму піджак із свого кабінету...

– Мого кабінету.

– Твого кабінету, – виправляється він. – Потім до “Цицерона”? Я страшенно голодний.

Розділ 2 – КЛАРА

Забудьте про бабаків, рівнодення, релігійні свята. На нашому острові весна починається того дня, коли в рибному ресторані “У Цицерона” вмикають фритюрницю. Коли ми з Тедді приходимо туди, на терасі вже повно народу. Половину списку розливного пива вже викреслено. Кожна доступна поверхня завалена порожніми глечиками та пом’ятими серветками. Порожні ящики з-під риби валяються на боковому подвір’ї, наче шматки мармуру.

Джесс зайняла наш звичний столик, але ми ледве встигли привітатися, як Тедді оточила група чоловіків середніх років. Ерні Глак хоче повідомити про Міллі Пауелл за незаконний вилов молюсків. Тедді каже йому, що це завдання для острівної поліції. Макс Лайл хоче запитати, коли міська рада перефарбує пішохідні переходи в Локаст-Гарбор. Тедді нагадує йому, що минулого місяця він склав повноваження мера, тому Максу треба говорити з Дейлом Сімонсоном. Джо Мішо, власник господарського магазину в Шомоні, хоче, щоб Тедді найняв його встановити камери спостереження навколо Вантаж Пойнт.

– Для захисту, – пояснює Джо.

– Від чого? Я почувуюся в безпеці на цьому острові. Я почувуюся захищеним. – Тедді посміхається. – Хіба що ти знаєш щось, чого не знаю я.

“Faded crosswalks are a safety threat,” Max says.

“So are clam poachers,” Ernie says.

“I don’t think cameras would help with either of those,” I point out.

Joe peers down the length of the table. “What do you think, Jess? How do you feel about some cameras around your place?”

Wedged up against the railing, she nods thoughtfully. “Your system definitely sounds top-of-the-line.” Jess is good at finding answers that satisfy everyone.

Sure enough, Joe raises his hands in triumph, even though she’s committed to nothing. “There you go, Teddy. Happy wife, happy life.”

Teddy shakes his head. Before he has to reply, a frazzled server arrives at the end of our table, struggling under the weight of an overloaded tray of food and beer.

“Here we go!” she announces, out of breath. My stomach goes tight. I didn’t even notice Teddy placing the order.

“Okay, that’s our cue.” Joe slaps the table and gets up. As he shepherds Max and Ernie away, he points a finger at Teddy. “But think about it, yeah?”

“Absolutely,” Teddy promises.

By the time the men have squeezed their way back into the crowd, the tray is wobbling in the server’s hands. When she tries to shift the weight to her left arm to distribute the food, beer sloshes at the pitcher’s lip. Teddy leaps up and takes the whole tray from her, moving it gallantly out of reach, so all she can do is stand there and wring her hands as he passes the baskets down

– Вицвілі пішохідні переходи – загроза безпеці, – каже Макс.

– Так само як і браконьєри молюсків, – каже Ерні.

– Не думаю, що камери допомогли б у будь-якому з цих випадків, – зауважую я.

Джо дивиться вздовж столу. – Що ти думаєш, Джесс? Як тобі ідея камер навколо вашого помешкання?

Притиснута до огорожі, вона задумливо киває. – Твоя система точно звучить першокласно. Джесс вміє знаходити відповіді, які задовольняють усіх.

Справді, Джо тріумфально піднімає руки, хоча вона ні до чого не зобов’язалася. – Ось бачиш, Тедді. Щаслива дружина – щасливе життя.

Тедді хитає головою. Перш ніж йому доводиться відповісти, біля кінця нашого столу з’являється знервована офіціантка, що ледве тримає перевантажений піднос з їжею та пивом.

– Ось, будь ласка! – оголошує вона, задихавшись. Мій живіт стискається. Я навіть не помітила, як Тедді робив замовлення.

– Гаразд, це наш сигнал. – Джо плескає по столу і встає. Коли він проштовхує Макса та Ерні назад у натовп, він тикає пальцем у Тедді. – Але подумай про це, так?

– Обов’язково, – обіцяє Тедді.

До того часу, як чоловіки протиснулися крізь натовп, піднос хитається в руках офіціантки. Коли вона намагається перенести вагу на ліву руку, щоб роздати їжу, пиво хлюпає біля вінця глечика. Тедді підскакує і забирає весь піднос у неї, галантно віднісши його геть, так що їй залишається лише стояти і ламати руки, поки він передає кошики нам. Чізбургери, лобстерові булки, картопля фрі. Надто багато їжі для трьох осіб.

to us. Cheeseburgers, lobster rolls, fries. Way too much food for three people.

“Thanks, Mr. Wieland,” she says, her tone a mixture of gratitude and embarrassment.

I recognize her now: Lisa Cicero, the owner’s daughter. Last time I saw her, she was in braces. Now the braces are off, and her hair is striped with box highlights. Under her jacket, she’s knotted her T-shirt at the waist to reveal a slice of stomach spotty with cold.

Jess gives her a warm smile. “Lisa, how are you? How’s school?”

Lisa wipes her forehead with the back of her arm. “Oh, it’s good. I mean, I’m taking this semester off. There was, um, an administrative issue? But I’m going back in the fall.”

“I bet your parents are glad you’re here to help out.”

“Yeah,” she says with wan enthusiasm. “Well, I’m looking forward to the May Day party.”

“Us too. We can’t wait,” Jess says.

The fries pass under my nose, golden-white, wilted with fat.

To Teddy, Lisa adds, “I’m excited about the primary, too. I registered just so I could vote for you.”

“Really? I’m honored.” He sets down the last basket with a flourish and hands back the empty tray, adding a wink for good measure. “Thanks for helping us out.”

She blushes and clutches the dull black circle to her stomach like a shield. “Sure. Let me know if you need anything else?”

– Дякую, пане Віланд, – каже вона тоном, що поєднує вдячність і збентеження.

Я впізнаю її тепер: Ліза Цицероне, донька власника. Коли я бачила її востаннє, вона носила брекети. Тепер брекети зняли, а волосся пофарбоване смугами. Під курткою вона зав’язала футболку вузлом на талії, відкриваючи смужку живота, вкритого гусячою шкірою від холоду.

Джесс тепло всміхнулась. – Лізо, як справи? Як навчання?

Ліза витирає лоб тильним боком руки. – О, добре. Ну, я взяла цей семестр академічну відпустку. Була якась адміністративна проблема. Але я повернуся восени.

– Готова залятися, твої батьки раді, що ти тут і можеш допомогти.

– Так, – каже вона з млявим ентузіазмом. – Ну, я з нетерпінням чекаю на першотравневу вечірку з нагоди Дня Праці.

– Ми теж. Не можемо дочекатися, – каже Джесс.

Картопля фрі проходить під моїм носом – золотаво-біла, в’яла від жиру.

Тедді Ліза додає: – Я також з нетерпінням чекаю на праймеріз. Я зареєструвалася спеціально, щоб проголосувати за вас.

– Справді? Я вдячний. – Він з розмахом ставить останній кошик і повертає порожній піднос, додаючи для переконливості підморгування. – Дякую, що допомогла нам.

Вона червоніє і притискає матову чорну тарілку до живота, наче щит. – Звісно. Дайте знати, якщо вам щось ще потрібно.

When she's scurried out of earshot, I lean over the table and whisper, "She looks so different! Last time I saw her, she was, like, twelve. Now she's in college?"

"Was in college," Teddy corrects. He removes a hamburger's top bun and arranges the onion with military precision. "Sounds like she got suspended."

"What are you talking about?" Jess asks.

"She said there was an administrative issue."

"I think she meant a problem with the tuition."

"She'd have said that."

"Uh, no," Jess says, "I don't think she would have told the Wielands she couldn't afford a semester of college."

He shrugs. "If you say so." As he lifts the burger to his mouth, he nods at me, then at the food baskets. "Want anything?" Trying to sound casual; failing.

"Maybe in a second," I say in an equally pleasant voice.

"You need to eat something."

My lips tighten. "I will."

Jess tries to redirect us. "I don't think security cameras are a bad idea," she announces. "They could at least show us how the raccoons keep opening the latch on the trash can."

"I don't want people thinking I don't feel safe on my island," Teddy says.

"Your island?" she teases. "You own the whole thing now?"

Коли вона поспішно віддаляється, я нахиляюся через стіл і шепочу: – Вона виглядає так інакше! Коли я бачила її востаннє, їй було років дванадцять. Тепер вона в коледжі?

– Була в коледжі, – виправляє Тедді. Він знімає верхню булку гамбургера і з військовою точністю кладе цибулю. – Схоже, її відраховали.

– Про що ти говориш? – питає Джесс.

– Вона сказала, що була "адміністративна проблема".

– Я думаю, вона мала на увазі проблему з оплатою навчання.

– Вона б так і сказала.

– Е, ні, – каже Джесс, – я не думаю, що вона б розповіла Віландам, що не може дозволити собі семестр коледжу.

Він знизує плечима. – Якщо ти так кажеш. Коли він підносить бургер до рота, він кивком вказує на мене, потім на кошики з їжею. Намагається звучати невимушено; не вдається. – Хочеш чогось?

– Може, за секунду, – кажу я таким само приємним голосом.

– Тобі треба щось з'їсти.

Мої губи стискаються. – Я з'їм.

Джесс намагається перевести тему. – Я не думаю, що камери спостереження – погана ідея, – оголошує вона. – Вони принаймні могли б показати нам, як єноти продовжують відкривати заціпку на смітнику.

– Я не хочу, щоб люди думали, що я не почувуюся в безпеці на своєму острові, – каже Тедді.

– На своєму острові? – дражниться вона. – Тепер ти володієш усім цим?

He waves his hand. “You know what I mean.”

She gives me a smile that’s supposed to be triumphant – Look, I changed the subject – but it only makes me feel worse, incapable and pathetic. I didn’t need her to jump in.

And her ploy doesn’t even work, because as soon as Teddy finishes his next bite, he pokes a basket of fries toward me with his elbow. “Eat something. You’re hungry.”

I narrow my eyes. “Stop telling me to eat.”

“I will when you eat,” he says.

“Okay, okay, okay.” Jess pushes Teddy’s arm back to his side of the table. “Let’s all relax.”

Teddy is relaxed. I’m the one who’s wound up. It’s almost magical, the way he manages to push all my buttons without batting an eye. I was doing a good job of not thinking too much about the food on the table, and now the thoughts are surging back: how much I have to eat to get him off my case, whether I could take one fry and chew it and store it inside my cheek and spit it out when they’re not looking, or if I should just eat a handful, and if so how long is the bathroom line, and is it loud enough inside that people wouldn’t hear me puke, and then I’m thinking about how the purge would feel, how beautiful and free.

I stand up. The table seems to have changed shape and grown tentacles since I sat down: my knees knock against its underside, a bolt of bright pain, and my feet tangle under the bench.

“Clara.” Teddy doesn’t bother hiding his exasperation.

“I’m just going to have a smoke.”

Він махає рукою. – Ти ж розумієш, що я маю на увазі.

Вона посміхається мені, ніби це перемога – “Дивись, я змінила тему”, – але це лише змушує мене почуватися гірше, нездатною і жалюгідною. Мені не потрібно було, щоб вона втручалася.

І її хитрощі навіть не спрацьовують, бо щойно Тедді закінчує наступний укус, він підсовує кошик картоплі фрі до мене ліктем. – З’їж щось. Ти голодна.

Я примружуюся. – Припини заставляти мене їсти.

– Перестану, коли ти з’їси, – каже він.

– Гаразд, гаразд. – Джесс відсуває руку Тедді назад на його бік столу. – Давайте всі заспокоїмося.

Тедді розслаблений. Це я та, що на нервах. Це майже магічно, як він вміє натискати на всі мої гачки, не моргнувши оком. Я добре справлялася з тим, щоб не надто думати про їжу на столі, а тепер думки накочують назад: скільки мені треба з’їсти, щоб він відчепився, чи можу я взяти одну картоплину, пожувати її, сховати за щокою і виплюнути, коли вони не дивляться, чи мені просто з’їсти жменю, і якщо так, то наскільки довга черга в туалет, і чи достатньо там гучно, щоб люди не почули, як я блюю, а потім я думаю про те, яким буде блювання, яким прекрасним і вільним.

Я встаю. Стіл, здається, змінив форму й випустив щупальця з того часу, як я сіла: мої коліна б’ються об його нижню частину, спалах яскравого болю, і мої ноги заплутуються під лавкою.

– Кларо. – Тедді навіть не намагається приховати роздратування.

– Я просто вийду покурити.

I kick myself free of the bench and stagger back into the crowd.

On the other end of the deck, a set of rickety wooden steps leads down to a stretch of rocks and the battered shed where the Ciceros store dry goods. I unhook the NO ENTRY rope and step gingerly down to the landing. It's just past high tide, and the sea spray has made the wood's top layer mushy and slick.

I arrange myself against the railing and rummage through my pockets until I find a half-finished joint and a lighter. When Teddy announced his candidacy, his obnoxious campaign manager gave me a cute soliloquy about "increased scrutiny" and how maybe I shouldn't do things like have rampant casual sex or do drugs in public. Jess was there, too, but I was obviously the lecture's target. I asked Mike if he counted pot as a drug and he said obviously. I said it wasn't obvious at all, it's legal now. He said, "Still, it's not a good look." Jess nudged my foot under the table, and I reluctantly agreed.

I take a big, deep drag. Smoke hums in my mouth. I hold it there for a second, feel it soak into my palate.

Before me, the harbor has quieted for the evening. This time of year, the lobstermen can dock on the slips, so the outer moorings are mostly empty. Numbered white buoys hold spots for the summer boats that have been jacked up on blocks in Jim Hobart's dry-storage lot or sailed down to the Caribbean for the winter, swallows heading south. The few remaining boats look small and lost. Their hulls rest in the water like open eggshells. I picture myself swimming to one – arm over arm, through the freezing water. Climbing aboard. Sailing away.

Then I exhale, fogging the view.

The planks under my feet wobble. Someone's coming down the

Я відштовхуюся від лавки і хитаючись повертаюся в натовп.

На іншому кінці тераси хитка дерев'яна драбина веде вниз до смуги каміння і обшарпаного сараю, де Цицероне зберігають сухі товари. Я відчіплюю мотузку з написом "ВХІД ЗАБОРОНЕНО" і обережно спускаюся до майданчика. Щойно минув приплив, і морські бризки зробили верхній шар деревини м'яким і слизьким.

Я влаштовуюся біля огорожі і шукаю в кишнях, поки не знаходжу напівдокурений косяк і запальничку. Коли Тедді оголосив свою кандидатуру, його дратівливий керівник кампанії прочитав мені милу промову про "підвищений контроль" і про те, як, можливо, мені не варто робити такі речі, як випадковий секс або вживати наркотики на публіці. Джесс теж була там, але очевидно, що лекція була адресована мені. Я запитала Майка, чи він вважає траву наркотиком, і він сказав, що очевидно. Я сказала, що це зовсім не очевидно, вона зараз легальна. Він сказав: – Все одно, це погано виглядає. Джесс штовхнула мою ногу під столом, і я неохоче погодилася.

Я роблю велику, глибоку зтяжку. Дим дзижчить у роті. Я тримаю його там секунду, відчуваю, як він просочується в піднебіння.

Переді мною гавань затихла на вечір. У цю пору року рибалки на лобстерів можуть пришвартовуватися до причалів, тому зовнішні місця для стоянки здебільшого порожні. Пронумеровані білі буї тримають місця для літніх човнів, які підняті на блоках на ділянці для сухого зберігання Джима Хобарта або відпливли на Карибські острови на зиму, ластівки, що летять на південь. Кілька човнів, що залишилися, виглядають малими і загубленими. Їхні корпуси спочивають у воді, наче відкриті шкаралупи від яєць. Я уявляю себе, як пливу до одного з них – руками по черзі, крізь крижану воду. Піднімаюся на борт. Відпливаю.

Потім я видихаю, затуманюючи вид.

Дошки під моїми ногами хитаються. Хтось спускається сходами, і мені

stairs, and I don't even have to look to see who.

“Hey.” The landing isn't big, but Jess slides in next to me, bumps my hip with her own. “You okay?”

I make an irritated gesture. “He needs to stop telling me to eat.”

“I know.” She zips her coat up against the wind, loops her dark hair over her shoulder to keep it from blowing in her face. The cold has put a flush on her cheekbones, paled the rest of her skin. “You know it's because he cares.”

“Well, it makes me want to eat less.”

“I know.”

“Can you tell him that?”

“You can tell him.”

I pull a face. “But what's the point of my best friend getting together with my brother if she can't do my dirty work for me?”

She snorts. “You're right. I forgot my whole marriage was a long con to help you avoid confrontation.”

The weed has started to loosen the knot in my throat. I offer her the joint. She shakes her head, as I knew she would, the same way I knew she would follow me down here. Jess has been my best friend since we were nine. Her choices come to me as easily as my own.

“I just want him to give me more credit,” I explain.

“It's an adjustment.” We both know she's not talking only about WFCI. “Plus, he has a lot on his mind lately.”

навіть не треба дивитися, щоб зрозуміти, хто.

– Привіт. – Майданчик невеликий, але Джесс втискається поруч зі мною, штовхає мене стегном. – Ти в порядку?

Я роблю роздратований жест. – Йому треба припинити говорити мені їсти.

– Я знаю. – Вона застібає куртку від вітру, закидає темне волосся через плече, щоб воно не розвівалося на обличчі. Холод наніс рум'янець на її вилиці, зблідив решту шкіри. – Ти знаєш, що це тому, що йому не байдуже.

– Ну, через це мені хочеться їсти ще менше.

– Я знаю.

– Можеш сказати йому це?

– Ти можеш сказати йому.

Я скривилася. – Але в чому ж сенс, якщо моя найкраща подруга зійшлася з моїм братом, якщо вона не може зробити за мене брудну роботу?

Вона пирхає. – Ти права. Я забула, що весь мій шлюб був довгим обманом, щоб допомогти тобі уникати конфронтації.

Трава почала розв'язувати вузол у моєму горлі. Я пропоную їй косяк. Вона хитає головою, як я й знала, що вона зробить, так само як я знала, що вона піде за мною сюди. Джесс – моя найкраща подруга з дев'яти років. Її вибір приходить до мене так само легко, як мій власний.

– Я просто хочу, щоб він мені більше довіряв, – пояснюю я.

– Це адаптація. – Ми обидві знаємо, що вона говорить не лише про ФСІВ. – Плюс, останнім часом він дуже заклопотаний.

She's right, of course. Still, I miss being able to talk to her without having her argue his side.

"Come over tomorrow night," I say abruptly. "Let's do a girls' night. I'll finally watch that Hallmark Christmas movie."

She raises a perfectly tweezed eyebrow. "I think you missed the season by a couple months. Anyway, I can't. We have some events in Brunswick tomorrow, I don't know what time we'll be back."

I frown. "Tomorrow's April first."

"Yes, I know."

"So you probably shouldn't be traveling."

"You want us to stay home all month?"

"Kind of." I'm only half joking. We've had this discussion before.

"The campaign doesn't stop for superstitions," she says in her pragmatic way. She doesn't stop for superstitions, either. She squeezes my shoulder. "But we'll do a movie night soon. I'm going to go back up now."

"I'll be there in a sec."

The stairs shake again as she mounts them. It's March, so the staircase stays intact, but tomorrow is April: The month a shake portends a splintering. The month a scratch in the skin means tetanus, and a long drive ends in a ditch, and a single misstep becomes a long fall. Six hours left before the odds turn against us.

I know I shouldn't think like that. But with a history like mine,

Вона права, звісно. Все одно, я сумую за можливістю говорити з нею, коли вона не на його боці.

– Приходь завтра ввечері, – кажу я раптово. – Давай влаштуємо дівочий вечір. Я нарешті подивлюся той різдвяний фільм Hallmark.

Вона піднімає ідеально вищипану брову. – Думаю, ти запізнилася на сезон на пару місяців. У будь-якому разі, я не можу. У нас кілька заходів у Брунсвіку завтра, не знаю, о котрій ми повернемося.

Я хмурюся. – Завтра перше квітня.

– Так, знаю.

– То вам, напевно, не варто їхати.

– Ти хочеш, щоб ми сиділи вдома весь місяць?

– Ну типу. – Я лише трішки жартую. Ми вже обговорювали це раніше.

– Кампанія не зупиняється через забобони, – каже вона у своїй прагматичній манері. Вона також не зупиняється через забобони. Вона стискає моє плече. – Але ми влаштуємо кіновечір скоро. – Я зараз піду назад.

– Я повернусь за секунду.

ходи знову трясуться, коли вона піднімається. Це березень, тому драбина залишається цілою, але завтра – квітень: місяць, коли тремтіння віщує розколювання. Місяць, коли подряпина на шкірі означає правець, а довга дорога закінчується в канаві, і один необачний крок стає довгим падінням. Шість годин лишилося до того, як шанси обернуться проти нас.

Я знаю, що не повинна так думати. Але з такою історією, як моя,

it's impossible not to.

I stub out the joint and squint across the sound. With the fog rolling in, Vantage Point is almost obscured. I can just barely see the peak of the big house's roof, the railing of the balcony off my parents' bedroom. I was born in that room. A home birth, before they were trendy. My mother always said the first thing she saw after she pushed me from her body was the surface of the water in the sound, so bright in the morning light that in her exhausted haze she could have sworn the trench was filled top to bottom with diamonds.

She held me in her arms, sticky with vernix, and told my father she had received a sign. For months they had been planning to name me after a distant relative. Now she had changed her mind. She wanted to call me Clara. Clear, bright. An omen of an easy life.

My dad shrugged. Sure.

Secretly, he thought it was pointless. My last name was already Wieland.

That was a kind of omen, too.

3 JESS

This afternoon's campaign event is at Brunswick High School, which is different from Friday afternoon's event at Harpswell High School, which is different from Friday morning's event at the Harpswell diner, which is in turn different from tomorrow morning's event at a diner in Sheffield. I am wearing a burgundy skirt-suit and matching heels, which is different from yesterday's navy skirt-suit and matching heels, and also different from tomorrow's cobalt skirt-suit and matching heels.

неможливо не думати.

Я гашу косяк і примружуюся крізь протоку. З туманом, що котиться, Вантаж Пойнт майже затуманений. Я ледве бачу пік даху великого будинку, перила балкона біля спальні моїх батьків. Я народилася в тій кімнаті. Домашні пологи, до того, як вони стали модними. Моя мама завжди казала, що перше, що вона побачила після того, як виштовхнула мене зі свого тіла, була поверхня води в протоці, настільки яскрава в ранньому світлі, що в її виснаженій млі вона могла б поклястися, що траншея заповнена зверху донизу діамантами.

Вона тримала мене на руках, липку від верніксу, і сказала моєму батькові, що отримала знак. Місяці вони планували назвати мене на честь далекої родички. Тепер вона передумала. Вона хотіла називати мене Клара. Ясна, світла. Знамення легкого життя.

Мій тато низав плечима. Звісно

Таємно він вважав це марним. Моє прізвище вже було Віланд.

Це теж був свого роду знак.

Розділ 3 – ДЖЕСС

Сьогоднішній передвиборчий захід у середній школі Брунсвіка, що відрізняється від п'ятничного заходу в середній школі Гарпсвелл, що відрізняється від п'ятничного ранкового заходу в закусочній Гарпсвелл, що, у свою чергу, відрізняється від завтрашнього ранкового заходу в закусочній у Шеффілді. Я ношу бордовий спідничний костюм і підходящі підбори, що відрізняються від учорашнього темно-синього спідничного костюма та підходящих підборів, а також відрізняються від завтрашнього кобальтового спідничного костюма та підходящих підборів. Іноді, коли

Sometimes when the stylist sends me the week's clothes, I wonder if I could wear the exact same garment every day and ask the news outlets to change the color in Photoshop before they publish the images. Select, fill selection. Copy, paste.

The events could be copy-pasted, too. The populations change, as do the refreshments. In Cape Elizabeth, there was brand-name bottled water and the attendees had salon highlights. In Farmington, we drank Diet Coke out of plastic cups and the hair colors came from a box. But the rallies themselves are all basically the same. A place, a crowd, a speech. A permanent state of déjà vu.

Today's backstage is a maze of high school theater paraphernalia: clunky set pieces, painter's tape blocking marks, ancient sound equipment. Beyond the curtain, the people in the auditorium are getting restless. We were supposed to go on half an hour ago.

"Hold still," Phoebe whispers. Phoebe is a speechwriter, but by virtue of her gender, has also become the person responsible for making sure I am presentable before any event. She makes sure my hair has no flyaways, my pantyhose have no ladders, my underwear line is not visible, my bra straps are safely tucked away, and generally sweeps away all other telltale signs that I am a normal human woman. The first time she looked me over, I was offended, because I take my appearance very seriously. But it's true there are always angles I can't see, like now, when she plucks a stray hair off the back of my jacket.

Another minute ticks by, then another. The temperature rises another few degrees. The buzzing voices still sound upbeat, but soon they will want to get home to dinner, off to their night classes, on with their lives. It could happen any minute.

стиліст надсилає мені тижневий одяг, я думаю, чи могла б я носити абсолютно той самий предмет одягу щодня і просити новинні агентства змінювати колір у Фотошопі, перш ніж публікувати зображення. Виділити, заповнити виділення. Копіювати, вставити.

Події теж можна було б скопіювати й вставити. Населення змінюється, так само як і закуски. У Кейп-Елізабет була фірмова бутильована вода, і відвідувачі мали салонне мелірування. У Фармінгтоні ми пили дієтичну колу з пластикових стаканчиків, а колір волосся був з коробки. Але самі мітинги в основному однакові. Місце, натовп, промова. Постійний стан дежавю.

Сьогоднішнє закуліся – це лабіринт театрального реквізиту середньої школи: незграбних декорацій, маркерів на малярській стрічці з позначками блокування, старовинного звукового обладнання. За завісою люди в актовому залі починають нервувати. Ми мали вийти півгодини тому.

– Постій спокійно, – шепоче Фібі. Фібі – спічрайтерка, але в силу своєї статі вона також стала людиною, відповідальною за те, щоб я була презентабельною перед будь-яким заходом. Вона переконується, що в моєму волоссі немає волосинок, що стирчать, на колготках немає стрілок, лінії білизни не видно, бретельки бюстгальтера надійно заховані, і загалом прибирає всі інші ознаки того, що я звичайна жінка. Першого разу, коли вона оглянула мене, я образилася, бо я дуже серйозно ставлюся до свого вигляду. Але правда в тому, що завжди є кути, які я не бачу, як зараз, коли вона знімає волосинку із задньої частини мого піджака.

Проходить ще одна хвилинка, потім ще одна. Температура підвищується ще на кілька градусів. Гомінкі голоси все ще звучать оптимістично, але незабаром вони захочуть додому на вечерю, на вечірні заняття, далі зі своїм життям. Це може статися будь-якої миті. Настрій змінюється

Sentiment turns on a dime.

My bladder pinches again, more insistently. The A/V guy is still huddled by the control panel with the most tech-savvy campaign staffer, frantically flipping through a thick instruction manual. In the opposite corner, Teddy's patient smile is slipping as the high school principal drones on about the junior class's average SAT scores. Phoebe keeps adjusting the waist of my skirt an inch to the left, an inch to the right, trying to center the zipper. The more nervous she gets about the delay, the harder she tugs, and I have to bite back a yelp as the skirt's inner hook scrapes across my back.

"Can't we do it without a mic?" I ask Phoebe, trying to edge subtly out of her grasp. "Teddy can talk loud."

She shakes her head. Her fingers stay tight on my waistband. "The acoustics are really bad."

We've had this conversation four times already today, but I don't know what else to talk to her about. With all the dead time on the campaign trail, shuttling between cars and hotels, I've been working on making a taxonomy of all the different ways people react to Wielands. Phoebe is Type C: the Clam. She will converse as much as you want if it's related to her job, but the prospect of speaking to me about anything personal paralyzes her with fear. Mostly, I don't mind. Right now, I'm bored, I have to pee, my copy-pasted heels hurt like hell, and I've been pushed around all day like Barbie in her Dream Car.

I peek at Teddy over the costume rack. He's wearing chinos and a fleece quarter-zip, because research says voters prefer their women to look pretty and their men to look approachable. His campaign quarter-zips are identical to his usual quarter-zips, except that these ones are ironed and lint-rolled and can only be

миттєво.

Мій сечовий міхур знову стискається, більш наполегливо. Аудіовізуальний технік все ще сидить біля контрольної панелі з найбільш технічно підкованим співробітником кампанії, несамовито гортаючи товсту інструкцію. У протилежному кутку терпляча посмішка Тедді слабшає, поки директор середньої школи монотонно розповідає про середній бал SAT молодших класів. Фібі продовжує регулювати талію моєї спідниці на дюйм ліворуч, на дюйм праворуч, намагаючись відцентрувати блискавку. Чим більше вона нервує через затримку, тим сильніше тягне, і мені доводиться стримати крик, коли внутрішній гачок спідниці дряпає мені спину.

Хіба ми не можемо обійтися без мікрофона? – питаю я Фібі, намагаючись непомітно вислизнути з її обіймів. – Тедді може говорити голосно.

Вона хитає головою. Її пальці міцно тримають мене за пояс. – Акустика тут дуже погана.

Ми вже вели цю розмову чотири рази сьогодні, але я не знаю, про що ще з нею говорити. З усім мертвим часом у передвиборчій кампанії, пересуваючись між машинами та готелями, я працювала над створенням таксономії всіх різних способів, якими люди реагують на Віландів. Фібі – Тип В: Мовчазниця. Вона буде спілкуватися скільки завгодно, якщо це стосується її роботи, але перспектива поговорити зі мною про щось особисте паралізує її від страху. Здебільшого мене це не хвилює. Зараз мені нудно, мені треба в туалет, мої скопійовані підбори страшенно болять, і мене весь день тягали, як Барбі в її машині мрії.

Я зазираю на Тедді через вішалку з костюмами. Він одягнений у брюки-чіноси і флісову кофту на чверть-блискавці, бо дослідження показують, що виборці віддають перевагу, щоб жінки виглядали гарно, а чоловіки – привітно. Його передвиборчі кофти на блискавці ідентичні його звичайним, за винятком того, що ці випрасовані і очищені від ворсинок, і

washed four times before they're quietly donated to a nearby charity. Too much longer and they start to look dingy on TV.

He catches my eye and smiles sideways at me, and warmth uncurls in my stomach. Anyone else might think it's just another smile. Teddy is impossibly, unfairly handsome, handsome enough to silence a room when he enters, even if he weren't so recognizable. Women unbutton their shirts for him, slip him their phone numbers; after every meet-and-greet, he pulls fistfuls of paper from his pockets. But I know things about Teddy they'll never know – like this secret smile, a little more crooked, a little more dimpled, a smile that is mine and mine alone.

A chant starts up in the auditorium. WIELAND! WIELAND! Teddy turns toward the noise. WIELAND WIELAND WIELAND – over and over, until my last name doesn't even sound like a word anymore, but like a meaningless sequence of sounds, an alien distress call. Phoebe is so flustered she yanks my skirt almost halfway around my waist, and my patience disappears.

“Phoebe,” I whisper in a measured voice, “I have to run to the ladies' room.”

She freezes. “Right now?”

I gently disengage her hands from my body. Please, a moment alone. “Yes.”

“It can't wait?” “I'll be fast,” I promise.

She looks around in panic for Mike, Teddy's campaign manager, who is marching toward the sound system with his

їх можна прати лише чотири рази, перш ніж їх тихо пожертвують найближчій благодійній організації. Ще трохи довше, і вони починають виглядати потертими на телебаченні.

Він ловить мій погляд і посміхається мені скося, і тепло розгортається в моєму животі. Хтось інший міг би подумати, що це просто ще одна посмішка. Тедді неможливо, несправедливо вродливий, достатньо вродливий, щоб змусити кімнату замовкнути, коли він входить, навіть якби він не був таким впізнаваним. Жінки розстібають для нього сорочки, підсовують йому свої номери телефонів; після кожної зустрічі він виймає жмені паперів зі своїх кишень. Але я знаю речі про Тедді, які вони ніколи не дізнаються – як-от ця таємна посмішка, трохи більш крива, трохи більш з ямочками, посмішка, яка належить мені, і тільки.

У актовому залі починається скандування. ВІЛАНД! ВІЛАНД! Тедді повертається до шуму. ВІЛАНД ВІЛАНД ВІЛАНД – знову і знову, поки моє прізвище навіть не звучить як слово, а як безглуздий набір звуків, інопланетний сигнал лиха. Фібі настільки збентежена, що смикає мою спідницю майже наполовину навколо талії, і моє терпіння зникає.

– Фібі, – шепочу я, – мені треба вибігти в дамську кімнату.

Вона завмирає. – Прямо зараз?

Я обережно звільняю її руки зі свого тіла. Будь ласка, хвилинка наодинці. – Так.

– Це не може почекати? – Я швиденько, – обіцяю я.

Вона озирається в паніці в пошуках Майка, керівника кампанії Тедді, який марширує до звукової системи з телефоном, притиснутим до вуха. Фібі

phone pressed to his ear. Phoebe winces and waves over a woman with a long frizzy braid. A guide. I suppress a groan.

“Fast,” Phoebe reminds me as she hands me off. Then she remembers who I am and adds, “Please?”

The venue coordinator hurries me through a maze of cords and cameras and out the heavy metal doors, the bar handle depressing with a loud thunk. We are in a narrow hall lined with green lockers. The fluorescent lights are blinding. The door whooshes shut behind us, muffling the chant.

“I feel like I’m back in high school, begging for a hall pass,” I joke.

“Oh, no, you don’t need a hall pass,” my escort trills. “Actually, we got rid of hall passes last year, because we had a student with Crohn’s disease whose parents lobbied the school board and now instead students are supposed to”.

Type D: the Chatterer. I put on my most attentive face. The typology isn’t only for my own amusement. You have to know how to interact with other people. Mike is always going on about how we need to make personal connections with everyone we meet. You especially, Jess, he said last week, with the sort of brutal honesty that only mothers and campaign managers can get away with, you can come across a little aloof.

I said, I think that’s just my face.

He said, Okay, well, get it under control.

What I do right now to control my face is I imagine what this woman will say tomorrow, when people ask if she met Teddy: I met his wife, and she’s so down-to-earth. I like “down-to-earth” because people only ever use it for people they think are

кривиться і махає рукою жінці з довгою кучерявою косою. Супроводжувачка. Я стримую стогін.

– Бігом, – нагадує мені Фібі, передаючи мене. Потім вона згадує, хто я, і додає: – Будь ласка.

Координаторка заходу поспішає зі мною через лабіринт проводів і камер і через важкі металеві двері, ручка якої опускається з гучним стуком. Ми в вузькому коридорі, вистланому зеленими шафками. Флуоресцентні лампи сліпучі. Двері зі свистом зачиняються за нами, приглушуючи крики.

– Почуваюся, ніби знову в середній школі, благаючи про перепустку в коридор, – жартую я.

– О, ні, вам не потрібна перепустка в коридор, – щебече моя супроводжувачка. – Насправді, ми скасували перепустки минулого року, тому що у нас був учень з хворобою Крона, чий батьки любіювали шкільну раду, і тепер замість цього учні мають...

Тип Г: Балакучка. Я роблю своє найуважніше обличчя. Типологія не лише для мого власного задоволення. Треба знати, як взаємодіяти з іншими людьми. Майк постійно говорить про те, як нам потрібно встановлювати особисті зв’язки з усіма, кого ми зустрічаємо. Ти особливо, Джесс, сказав він минулого тижня, з тією жорстокою чесністю, яку можуть собі дозволити лише матері та керівники кампаній, ти можеш здаватися трохи відчуженою.

Я сказала: думаю, це просто моє обличчя.

Він сказав: гаразд, ну, котролой це.

Те, що я роблю зараз, щоб контролювати своє обличчя, – це уявляю, що ця жінка скаже завтра, коли люди запитають, чи зустріла вона Тедді: я зустріла його дружину, і вона така приземлена. Мені подобається «приземлена», тому що люди використовують це слово лише для людей,

better than them. “Down-to-earth” means you would be allowed to be a bitch if you wanted to, but you are a good person, so you try to be nice.

“love him,” she’s saying. “As a candidate. He’s such a great guy. I mean, even aside from being so cute.”

I’m pretty sure she’s talking about Teddy, although I doubt they’ve ever met and under normal circumstances it would be weird to talk about someone to his own wife this way. I’ve gotten used to people namedropping my own husband to me, total strangers talking about him as if he were a close personal friend.

“You’re so lucky,” she finishes.

“Thanks.” I see the sign for the women’s room at the end of the hall. We’re close, maybe thirty seconds. I hope she doesn’t follow me in. What if I fart and then this total stranger hears it and tells people I fart when I pee? What if that becomes my thing? The brilliant senator and his wife who farts when she pees.

“I remember when you got married,” says Type D.

I want to say That makes one of us, but I don’t know if she would realize it’s a joke. “That’s nice.”

“Actually, my cousin went to elementary school with you.”

I start paying more attention. “Your cousin’s from the island?”

“No, Kattinocket.”

My foot lands wrong. My ankle twists under me. I stumble a few steps, like a panicked bird, catching myself with one hand on a locker. “Shit,” I say, forgetting myself.

яких вони вважають кращими за себе. “Приземлена” означає, що тобі було б дозволено бути стервою, якби ти хотіла, але ти добра людина, тому намагаєшся бути милою.

– ...обожнюю його, – каже вона. – Як кандидата. Він такий чудовий хлопець. Я маю на увазі, навіть окрім того, що такий милий.

Я майже впевнена, що вона говорить про Тедді, хоча я сумніваюся, що вони коли-небудь зустрічалися, і за звичайних обставин було б дивно так говорити про когось дружині цієї людини. Я звикла до того, що люди згадують мого власного чоловіка мені, абсолютні незнайомці говорять про нього так, ніби він був близьким їх другом.

– Вам так пощастило, – закінчує вона.

– Дякую. – Я бачу знак жіночої кімнати в кінці коридору. Ми близько, може, тридцять секунд. Сподіваюся, вона не піде за мною всередину. Що, якщо я пукну, а потім ця абсолютна незнайомка почує це і розкаже людям, що я пукаю, коли сікаю? Що, якщо це стане моєю фішкою? Геніальний сенатор і його дружина, яка пукає, коли сікає.

– Я пам’ятаю, коли ви одружилися, – каже Тип Г.

Хочу сказати: «То ми з вами однакові», але не знаю, чи вона зрозуміє, що це жарт. – Це мило.

– Насправді, моя кузина ходила до початкової школи з вами.

Я починаю приділяти більше уваги. – Твоя кузина з острова?

– Ні, з Каттінокета.

Моя нога стає неправильно. Щиколотка підвертається. Я спотикаюся кілька кроків, наче злякана пташка, ловлю себе однією рукою за шафку. – Чорт, – кажу я, забувши про себе.

“Oh my god!” Type D rushes forward. “Are you okay?”

“Yes. Yes! Sorry.” I pin my smile back on. “Just slipped. I’m fine.”

She retreats, but not far, holding her hands a few inches away from me like a parent watching their child take their first steps. The surprise has made my bladder clench tighter, and I move forward steadily, trying not to limp. The restroom is twenty feet away, ten, five. We’re almost at the door when Type D’s walkie-talkie squeals. The sound system is working again, and I’m wanted onstage.

Two hours later, after the speech has been given and the hands shaken and the babies held, another staff member ushers Teddy and me through the school’s cavernous kitchen, past an announcement for an active shooter drill next Monday, and out onto the stairs by the loading dock. The town car loiters outside, along with a few photographers and some fans who figured out the exit plan. I wait in the background while Teddy works his way down the line. He has perfected his handshake: firm and inviting, while also communicating that he needs to move on, so keep your comments concise.

At the end of the line, he opens the car door for me and I slide in, sitting on the seat first and then pivoting my knees inside, the way my etiquette teacher taught me, and he slips in after me, and finally we are alone.

“Whew,” he says, with a comical grimace.

He leans in to kiss me. He smells like cedarwood and sage, from the same artisanal soap he’s used since puberty. Underneath it, a faint whiff of deodorant, and then, finally, sweat and warmth, a long day, uniquely Teddy. I could crawl inside that smell.

– О боже! – Тип Г кидається вперед. – Ти в порядку?

– Так. Так! Вибач. – Я знову посміхаюся. – Просто послизнулася. Я в порядку.

Вона відступає, але недалеко, тримаючи руки за кілька сантиметрів від мене, наче батьки, що спостерігають, як їхня дитина робить перші кроки. Несподіванка змусила мій сечовий міхур стиснутися ще сильніше, і я рухаюся вперед неухильно, намагаючись не кульгати. Туалет за двадцять футів, десять, п’ять. Ми майже біля дверей, коли рація Типу Г верещить. Звукова система знову працює, і мене чекають на сцені.

Дві години потому, після того як промову виголошено, руки потиснуто, а немовлят потримано на руках, інший співробітник проводить нас з Тедді через величезну шкільну кухню, повз оголошення про навчання на випадок активного стрілка наступного понеділка, і виводить на сходи біля вантажного доку. Міська машина чекає зовні, разом із кількома фотографами та деякими фанатами, які розгадали план виходу. Я чекаю на задньому плані, поки Тедді працює вздовж лінії. Він довів своє рукостискання до досконалості: міцне й привітне, водночас повідомляючи, що йому треба йти далі, тож тримайте свої коментарі стислими.

В кінці лінії він відкриває для мене двері машини, і я ковзаю всередину, сідаючи спочатку на сидіння, а потім розвертаючи коліна всередину, як навчила мене вчителька етикету, і він прослизає за мною, і нарешті ми наодинці.

– Фух, – каже він кривляючись.

Він нахиляється, щоб поцілувати мене. Від нього пахне кедром і шавлією, від того самого кустарного мила, яким він користується з пубертату. Під ним – легкий запах дезодоранту, а потім, нарешті, піт і тепло, довгий день, унікальний Тедді. Я могла б заповзти всередину цього запаху.

“I’m exhausted,” I murmur against his mouth.

“Me too.”

His hand closes over my thigh, automatic and possessive, his thumb settling in the crease behind my knee. The pantyhose block most of the sensation. Before the campaign, I hadn’t worn pantyhose in years. Political wives and church ladies must be keeping the whole pantyhose industry afloat.

“Your speech was great,” I say. “After they fixed the sound.”

“I told Phoebe we have to work on the last section. It needs to end with a bang.”

“You have a few days to figure it out.”

“Yeah, that’s true.” He frowns in thought.

I press my nose to his neck. “I was talking to this school administrator inside and..”

The car door across from us opens, and I jerk upright. Mike gets in.

“Uh, hi,” I say.

Teddy says, “Mike’s going to ride back with us, so we can go over the week’s schedule.”

“Sorry, Jess,” Mike says.

I manage a weak smile as the car starts to move. Mike has been with the campaign since the beginning – since before Teddy, even. The DNC recruited him first. On the surface, there is nothing special about Mike. He’s a nice, slightly loud guy with a generic face, generic wire-rimmed glasses, and a generic

– Я виснажена, – бурмочу я біля його рота.

– Я теж.

Його рука смикається на моєму стегні, автоматично й власницьки, його великий палець влаштовується в западині за коліном. Колготки блокують більшість відчуття. До кампанії я не носила їх роками. Політичні дружини та церковні дами, мабуть, утримують на плаву всю індустрію колгот.

– Твоя промова була чудовою, – кажу я. – Після того як полагодили звук.

– Я сказав Фібі, що нам треба попрацювати над останньою секцією. Вона має закінчитися гучно.

– У тебе є кілька днів, щоб це розібратися з цим.

– Так, це правда. – Він хмуриться в задумі.

Я притискаю носа до його шиї.– Я розмовляла з цією шкільною адміністраторкою всередині, і...

Двері машини навпроти нас відчиняються, і я смикаюся вгору. Заходить Майк.

– Ей, привіт, – кажу я.

Тедді каже: – Майк поїде назад з нами, щоб ми могли переглянути графік тижня.

– Вибач, Джесс, – каже Майк.

Я видавлюю з себе слабку посмішку, коли машина починає рухатися. Майк з кампанією від самого початку – навіть раніше за Тедді. Спочатку його найняла Національна демократична партія.. Зовні в Майку немає нічого особливого. Він приємний, трохи гучний хлопець із звичайним обличчям, звичайними окулярами в металевій оправі та звичайною сім'єю

family back in Arlington. His wardrobe comes exclusively from the Ralph Lauren section of Saks. His only memorable attribute is his hair, which he wears swept back from his forehead with so much product you can still see the marks the comb left in it, like the shiny grooves of a record. Everything else about Mike is forgettable, which is how he likes it.

The problem between Mike and me isn't personal. It's that our interests are fundamentally opposed. I want Teddy to stress less, sleep more, say no to more things. Mike wants him to say yes to as many things as possible. Mike wants me everywhere for the visuals and wants me nowhere because I am inconvenient. I am always introducing new problems, such as needing to pee, but everyone has to be nice to me, because I'm sleeping with their boss. If Mike had his way, he would probably run this entire campaign as if Teddy were single; but married people poll better.

"Here, let's switch places," I tell Teddy, so they can sit across from each other. I clamber over his lap. Teddy's hands clasp my hips to help me move, and my skirt rides up my thighs. In another world, it could have been sexual, but Mike's presence is the ultimate boner-killer.

When I'm settled on the other side of the car, Teddy says, "What were you saying about the school administrator?"

"She's cousins with someone I went to school with in Kattinocket."

"Oh?" Teddy's voice drops in concern. He knows I don't like talking about the place.

"You remember them?"

в Арлінгтоні. Його гардероб походить виключно з секції Ralph Lauren у Saks. Його єдина пам'ятна риса – це волосся, яке він носить зачесаним назад від чола з такою кількістю засобу для укладання, що все ще видно сліди, які залишив гребінець, наче блискучі канавки вінілової платівки. Все інше в Майку забувається, і саме це йому подобається.

Проблема між Майком і мною не особиста. Це те, що наші інтереси фундаментально протилежні. Я хочу, щоб Тедді менше нервувал, більше спав, частіше говорив "ні". Майк хоче, щоб він говорив "так" якомога більшої кількості речей. Майк хоче, щоб я була скрізь для візуального ефекту, і хоче, щоб мене не було ніде, бо я заважаю. Я постійно створюю нові проблеми, такі як потреба в туалет, але всі мають бути зі мною милими, тому що я сплю з їхнім босом. Якби Майк міг по-своєму, він, мабуть, провів би всю цю кампанію так, ніби Тедді неодружений; але одружені люди отримують кращі рейтинги.

– Давай поміняємося місцями, – кажу я Тедді, щоб вони могли сидіти один навпроти одного. Я перелажу через його коліна. Руки Тедді обхоплюють мої стегна, щоб допомогти мені рухатися, і моя спідниця піднімається по стегнах. В іншому світі це могло б бути сексуально, але присутність Майка – абсолютна вбивця настрою.

Коли я влаштовуюся з іншого боку машини, Тедді каже: – Що ти казала про шкільну адміністраторку?

– Вона двоюрідна сестра когось, з ким я ходила до школи в Каттінокеті.

– О, справді? – Голос Тедді стає стурбованим. Він знає, що я не люблю говорити про це місце.

– Ти їх пам'ятаєш?

“Probably not. I didn’t ask the name.”

“Kattinocket?” Mike says from the other side of the car. For a split second, I forgot he was here. “I thought you went to elementary school on the island.”

“I moved in fourth grade.”

“We have a town hall there in a couple weeks,” Mike says.

I glance at Teddy. “You do?”

“You don’t have to come,” Teddy assures me. He raises his hand to the nape of my neck, rubs at the knot of tension there. “It’s only one day. I asked them not to schedule you for it.”

I am both touched that he thought of that and slightly annoyed that he didn’t ask. But he’s right: I wouldn’t have wanted to go.

Mike says, “It would be great if you could make it, though. If you’re from there.”

The car rumbles up the ramp to the highway. I drum my fingers against the pebbled leather of the door handle and make myself sound flippant: “I don’t know. I haven’t been back in years.” Ever. “I doubt anyone remembers me.”

“Obviously this person’s cousin does. You could even introduce Teddy. I’ve told you before, you’re a valuable surrogate.”

What a strange word, surrogate. Until this campaign, I heard it only in connection with pregnancy. Friends would spoon through an alphabet soup of abbreviations, IUI and IVF, and then find the word surrogate, arranged expensively at the bottom of the bowl. Last year, Teddy’s cousins chartered a private plane to fly them ten thousand miles to a military air base because their baby was stuck in the womb of a woman

– Напевно, ні. Я не питала ім'я.

– Каттінокет? – каже Майк з іншого боку машини. На мить я й забула, що він тут. – Я думав, ти ходила до початкової школи на острові.

– Я переїхала в четвертому класі.

– У нас там міський захід через пару тижнів, – каже Майк.

Я дивлюся на Тедді. – У вас?

– Тобі не треба приїжджати, – запевняє мене Тедді. Він піднімає руку до моєї потилиці, масажує вузол напруги там. – Це лише один день. Я попросив їх не включати тебе в графік.

Мене водночас зворушує, що він подумав про це, і трохи дратує, що він не запитав. Але він правий: я б не захотіла їхати.

– Було б чудово, якби ти могла приїхати, – каже Майк. – Якщо ти звідти.

Машина гуркоче на з'їзд на автостраду. Я барабаню пальцями по зернистій шкірі ручки дверей і намагаюся говорити недбало: – Не знаю. Я не була там багато років. Сумніваюся, що хтось мене пам'ятає.

– Очевидно, кухня цієї людини пам'ятає. Ти навіть могла б представити Тедді. Я вже говорив тобі, ти цінний сурогат.

Яке дивне слово – сурогат. До цієї кампанії я чула його лише у зв'язку з вагітністю. Подруги перебирали абетковий суп аббревіатур, ІОС і ЕКЗ, а потім знаходили слово «сурогат», дорого розташоване на дні миски. Минулого року кузени Тедді орендували приватний літак, щоб пролетіти десять тисяч миль до військової авіабази, тому що їхня дитина застрягла в утробі жінки, що застрягла в країні, що застрягла у війні. Тепер «сурогат» має інше значення, і це значення – я. Кампанія наповнила мене

stuck in a country stuck in a war. Now surrogate has another meaning, and the meaning is me. The campaign has filled me ripe and fertile with Teddy's message. I am an extra body, an extra voice. A copy. A stand-in.

"I'll think about it," I say.

"It's only a couple hours awa.."

"She said she'll think about it," Teddy interrupts. I squeeze his hand gratefully.

Mike lets the topic go. "So, Ted. Can we go over the channel 6 appearance? They changed the format a little."

The ride back to the island is slower than usual. We've entered roadwork season, the short window between when the ground thaws and when the tourists descend. The bulldozers at least are something new to look at. Otherwise, the view is so familiar it's like running laps around a track. Dense forest alternates with strip malls, the parking lots dotted with puddles of melted snow. In the past, I've found that life as a Wieland gets easier after April, when the stories about the curse dry up and the crackpots move on, and then summer hits and life in Maine gets easier, too, as everything reopens and everyone's mood improves. I've been assuming this summer will be the same. Only now, as we pass a motel with a sign that says GRAND REOPENING, does it occur to me that the arrival of summer might actually make things worse. Teddy has only been on the trail since November, right after Senator McBay announced his surprise retirement. We haven't dealt with the extra events, the longer days, the bigger audiences, the bumper-to-bumper Saturday traffic.

I should have anticipated this Kattinocket thing, the same way I should have expected that Teddy would end up running for

повним і плідним посланням Тедді. Я – додаткове тіло, додатковий голос. Копія. Дублерка.

– Я подумаю про це, – кажу я.

– Це лише пара годин зві...

– Вона сказала, що подумає, – перериває Тедді. Я вдячно стискаю його руку.

Майк відходить від теми. – Отже, Тед. Чи можемо ми обговорити виступ на шостому каналі? Вони трохи змінили формат.

Поїздка назад на острів повільніша, ніж зазвичай. Ми увійшли в сезон дорожніх робіт, короткий проміжок між таненням снігу, і коли прибувають туристи. Бульдозери принаймні щось нове, на що можна подивитися. Інакше вид настільки знайомий, що це як бігти колами навколо треку. Густий ліс чергується зі торговими центрами, парковки усіяні калюжами талого снігу. У минулому я помітила, що життя у Віланді стає легшим після квітня, коли історії про прокляття стихають, а диваки переходять до іншого, а потім настає літо, і життя в Мейні теж стає легшим, оскільки все знову відкривається, і настрої у всіх покращуються. Я припускала, що це літо буде таким самим. Лише тепер, коли ми минаємо мотель із знаком "ГРАНДІОЗНЕ ВІДКРИТТЯ", мені спадає на думку, що прихід літа насправді може зробити речі гіршими. Тедді в кампанії лише з листопада, відразу після того, як сенатор Мак-Бей оголосив про свою несподівану відставку. Ми ще не мали справи з додатковими заходами, довгими днями, більшими аудиторіями, затором у суботу на дорогах.

Я мала передбачити цю річ із Каттінокетом, так само як я мала очікувати, що Тедді зрештою балотуватиметься до Сенату. Мене це теж здивувало.

Senate. I was surprised by that, too. Teddy's young, and he's never held a political office higher than mayor of a ten-thousand-person island. But I forgot the crucial detail, that his last name is Wieland. There are towns, banks, and schools with that name. A bridge in Queens. A skyscraper in Boston. *Gryllus wielandis*, a species of cricket. Steak Wieland, a tender cut of beef taken from below the cow's eye. Of course the DNC would come to him as soon as they got news of McBay's retirement. And of course the campaign would ask things of me I don't want to give.

It's fully dark by the time we make it back to the island. We drop Mike at the apartment he's renting, then the driver turns away from the lights of the town, toward Vantage Point. Teddy puts his phone away and takes my hand again.

"Hi," he says.

"Hi," I say.

I lean my cheek against his shoulder. "I really don't want to go to Kattinocket."

"I know. I told Mike no."

"He'll ask again."

"I'll tell him no again."

The more Teddy reassures me, the more unreasonable I feel. It's only a day trip, another copy-pasted rally. Would it really be that bad? Well, yes, it would be. I would have to be there, after I've worked so hard to get away.

When we reach our property, the car slows to rumble through the open gates, which are spread like dark wings against the

Тедді молодий, і він ніколи не займав політичної посади вищої за мера десятитисячного острова. Але я забула важливу деталь – його прізвище Віланд. Є міста, банки та школи з цим іменем. Міст у Квінсі. Хмарочос у Бостоні. *Gryllus wielandis*, вид цвіркуна. Стейк Віланд, ніжний шматок яловичини, узятий знизу від ока корови. Звісно, партія прийшла би до нього, щойно вони отримали новину про відставку Мак-Бея. І звісно, кампанія попросила б від мене речі, які я не хочу давати.

Уже повністю темно, коли ми повертаємося на острів. Ми висаджуємо Майку біля квартири, яку він орендує, потім водій повертається від вогнів міста до Вантаж Пойнт. Тедді ховає телефон і знову бере мою руку.

– Привіт, – каже він.

– Привіт, – кажу я.

Я притуляюсь щочкою до його плеча. – Я справді не хочу їхати до Каттінокета.

– Я знаю. Я сказав Майку ні.

– Він запитає знову.

– Я знову скажу ні.

Чим більше Тедді мене заспокоює, тим більш нерозумною я почуваюся. Це лише одноденна поїздка, ще один скопійований мітинг. Чи справді це було б так погано? Ну, так, було б. Мені довелося б бути там, після того як я так важко працювала, щоб вибратися.

Коли ми доїжджаємо нашої власності, машина сповільнюється, щоб проїхати через відкриті ворота, що розкинулися, як темні крила проти

night. The headlights catch the narrow trunks of the birch trees, the lumpy shapes of moss along the forest floor.

It takes another five minutes to reach our actual house. Vantage Point covers more than a hundred acres. When Teddy and Clara's great-greatgrandfather started developing the property, he had a long list of demands. Formal gardens, informal gardens, tennis court, swimming pool, guesthouse, stables, deep-water dock, artist's studio, canoe shed, servants' quarters, and a separate building for cleaning the house's many rugs and textiles, so he wouldn't have to smell the lye.

It was a big ask. Ambrose had first seen the property from the ocean, with the mist hovering over the virgin pines, and what looked gentle from the sea was fierce up close. Granite bedrock, steep slopes, and loose soil. The land resisted being tamed. Construction took fifteen years. The pièce de résistance was the big house, designed by Frederick Lincoln Savage, the architect responsible for all the most glamorous summer cottages of the 1920s. Legend has it that Ambrose hired Savage with the instructions: Whatever you usually make, I want more. Half the house was torn down in the 1960s, to minimize the upkeep, but what remains is still an architectural monster. Twelve bedrooms, fourteen bathrooms, gable windows with scalloped siding, a wraparound deck, finials carved with the family seal.

Now, when the car turns down the driveway and triggers the security lights, the house emerges from the woods like an angry, spitting animal being dragged forward by its collar. A Savage house in more ways than one.

As I'm unbuckling my seat belt, a chime comes from the seat pocket in front of me. My phone. As I reach for it, a ding in a lower octave comes from Teddy's phone on the seat next to him.

ночі. Фари освітлюють вузькі стовбури берез, грудкуваті форми моху на лісовій галявині.

Потрібно ще п'ять хвилин, щоб дістатися до нашого будинку. Вантаж Пойнт охоплює понад сто акрів. Коли прапрадід Тедді та Клари почав розробляти власність, у нього був довгий список вимог. Формальні сади, неформальні сади, тенісний корт, басейн, гостьовий будинок, стайні, глибоководний причал, художня студія, сарай для каное, службові приміщення та окрема будівля для чищення численних килимів і текстилю будинку, щоб йому не доводилося відчувати запах лугу.

Це було велике прохання. Амброуз вперше побачив ділянку з океану, з туманом, що витав над незайманими соснами, і те, що виглядало м'яким з моря, було лютим зблизька. Гранітна скеля, круті схили та пухкий ґрунт. Земля чинила опір приборканню. Будівництво тривало п'ятнадцять років. Найголовнішим було велике помешкання, спроектоване Фредеріком Лінкольном Севіджем, архітектором, відповідальним за всі найгламурніші літні котеджі 1920-х років. Легенда говорить, що Амброуз найняв Севіджа з інструкціями: що б ти зазвичай не робив, я хочу більше. Половину будинку знесли в 1960-х роках, щоб мінімізувати обслуговування, але те, що залишилося, все ще архітектурний монстр. Дванадцять спалень, чотирнадцять ванних кімнат, двосхилі вікна з фігурним облицюванням, панорамна тераса, фінальні елементи, вирізьблені з сімейною печаткою.

Тепер, коли машина повертає на під'їздну алею і спрацьовує охоронне освітлення, будинок виринає з лісу, як розлючена тварина, яку тягнуть вперед за нашійник. Будинок Севіджа в багатьох сенсах.

Коли я відстібаю ремінь безпеки, дзвінок лунає з кишені сидіння переді мною. Мій телефон. Коли я тягнуся за ним, дзвінок у нижчій октаві лунає з телефону Тедді на сидінні поруч із ним. Це не дивно. Зв'язок на острові

This isn't unusual. Service is spotty on the island because of the mountains, and we often get a cluster of notifications as soon as we get back in Wi-Fi range.

But the chimes keep coming. One from Teddy's phone, another from mine, back and forth, until both phones are dinging and dinging and dinging like a deranged orchestra.

"What the ..?" Teddy mutters, only to be cut off by his phone ringing in his hand. He shows me the screen. Mike, already.

As soon as he answers, Mike starts shouting, a flurry of static. "...called five times.."

"Slow down. We just got home. I have to get closer to the router." He slides over to get out the opposite door. Through the tinted window, I watch him jog up the front steps, holding his phone away from his ear as Mike keeps shouting.

I glance down at my own screen. Four texts from Mike, others from the comms director, from a college friend, from the family lawyer, even one from my mother. They all must have come in within the last ten minutes. I open the first one, which is from Teddy and Clara's cousin Felicity.

Felicity Bayer-Wieland: Just saw!! Clara's not answering. Are you with her? Is she okay?

Fear shears down my spine.

I type: I haven't talked to her today. What's going on?

A dot-dot-dot appears. I go back to my messages. None from Clara. The lawyer's text says: Reaching out to chat. Have messaged Clara and Teddy as well. Regards. My college friend says: Oh my god!!! My mother says: Call me when you get a

працює з перебоями через гори, і ми часто отримуємо купу сповіщень, щойно потрапляємо в зону вай-фаю.

Але дзвінки продовжують надходити. Один з телефону Тедді, інший з мого, туди-сюди, поки обидва телефони не дзвонять і дзвонять і дзвонять, як божевільний оркестр.

– Що за...? – бурмоче Тедді, але його перериває телефон, що дзвонить у його руці. Він показує мені екран. Майк.

Щойно він відповідає, Майк починає кричати, з'являється шум. – ...дзвонив п'ять разів...

– Повільніше. Ми щойно приїхали додому. Мені треба підійти ближче до роутера. Він пересувається, щоб вийти через протилежні двері. Крізь тоноване вікно я спостерігаю, як він підбігає сходами вхідних дверей, тримаючи телефон подалі від вуха, поки Майк продовжує кричати.

Я дивлюся на свій екран. Чотири повідомлення від Майка, інші від директора з комунікацій, від подруги з коледжу, від сімейного адвоката, навіть одне від моєї матері. Вони всі, мабуть, прийшли протягом останніх десяти хвилин. Я відкриваю перше, яке від кухні Тедді та Клари, Фелісіті.

Фелісіті Баср-Віланд: Щойно побачила!! Клара не відповідає. Ти з нею? Вона в порядку?

Страх прорізає мій хребет.

Я друкую: я не говорила з нею сьогодні. Що відбувається?

З'являється три крапки. Я повертаюся до своїх повідомлень. Жодного від Клари. Текст адвоката каже: зв'язуюся, щоб поговорити. Написав Кларі та Тедді також. З повагою. Моя подруга з коледжу пише: о боже!!! Моя мати пише: зателефонуй мені, коли будеш мати можливість. Страх

chance. The fear moves outward, across my back, down my arms.

Another notification. Felicity again. This time, all she's sent is a link to a video. The preview image makes my throat go dry. I fumble for the door handle. My fingers are clumsy. It takes me a few tries to get it open. I trip out of the car and sprint after Teddy, up our driveway and into the house.

4 CLARA

I learn about the video from a guy I used to party with, someone I barely know.

He texts me out of the blue, while I'm on my sofa watching a reality show where people have sex with their spouses' best friends as an "experiment", and when I see his name pop up, I figure he's too broke to get his own drugs and wants to see if I'm in the city so he can bum some from me. But his message says: shit Clara just saw, so sorry

I say: ... saw what?

He says: the video?

I say: What video?

He says: oh shit

I say: What???

He sends the link.

The video begins with a girl sitting on a bed. The first thing I notice – the first thing anyone would notice – is that she is very, very skinny. There are divots between her ribs and shadows around her collarbone and hips. Her breasts are flat coins. Her

поширюється по моїй спині, спускається по руках.

Ще одне сповіщення. Знову Фелісіті. Цього разу все, що вона надіслала, – це посилання на відео. Побачивши попередній перегляд, у мене пересохло в горлі. Я шукаю ручку дверей. Мої пальці такі незграбні. Мені потрібно кілька спроб, щоб відкрити її. Я спотикаюся з машини і біжу за Тедді, вгору нашою під'їздною алеєю і в будинок.

Розділ 4 – КЛАРА

Я дізнаюся про відео від хлопця, з яким колись тусувалася, але ледве його знаю.

Він пише мені ні з того ні з сього, коли я на своєму дивані дивлюся реаліті-шоу, де люди займаються сексом з найкращими друзями своїх подружків як "експеримент", і коли я бачу, що з'являється його ім'я, я думаю, що він надто на міліні, щоб купити власні наркотики, і хоче дізнатися, чи я в місті, щоб попросити в мене трохи. Але його повідомлення каже: чорт, Клара, щойно побачив, дуже шкодую.

Я питаю: ...побачив що?

Він каже: відео.

Я кажу: Яке відео?

Він: о чорт

Я кажу: Що???

Він надсилає посилання.

Відео починається з дівчини, що сидить на ліжку. Перше, що я помічаю – перше, що помітив би хто завгодно, – це те, що вона дуже, дуже худа. Є западини між її ребрами і тіні навколо ключиці та стегон. Її груди – плоскі як монети. Її ноги – ландшафти кісток і зв'язок. Її суглоби – цибулини. Є

legs are landscapes of bone and ligament. Her joints are bulbs. There are other contexts (well-lit, draped in a designer dress) where her body might be considered ideal. Here, it's obvious that she's sick. Her eyes are dull, sunken in their sockets. Her limbs hang oddly, as if she can't summon the energy to hold herself up. Her legs are spread apart. Spread for the camera. She is a skeleton with a vulva.

I press play, which is more a reflex than a conscious decision. The girl shakes out her hair. It's well-cut but lank and unwashed. She looks straight at the camera and moves her legs farther apart. Her waxed pubic bone gleams. She touches herself.

“Ready,” she slurs.

From out of frame, a man surges up the bed. We can't see his face. Average build, short hair.

My stomach crawls up my throat. Below the crook of her elbow, there's a black swoop of ink: the Wieland family seal.

My tattoo. It's me

My body goes hot, then cold. I feel like I'm going to puke, and then I feel like I want to.

Because this is – it's me, and I don't remember any of it.

I want to tell the director that the video could use some editing. We get the point. And yet it continues, on and on, brutal, unavoidable.

Then it ends.

It was one minute and fifty-nine seconds long.

інші контексти (добре освітлене, одягнена в дизайнерську сукню), де її тіло могло б вважатися ідеальним. Тут очевидно, що вона хвора. Її очі тьмяні, запалі. Її кінцівки висять дивно, ніби вона не може зібрати енергію, щоб тримати себе. Її ноги розставлені. Розставлені для камери. Вона – скелет з вульвою.

Я натискаю “відтворити” що більше рефлекс, ніж свідоме рішення. Дівчина струшує волосся. Воно добре острижене, але мляве й немите. Вона дивиться прямо в камеру і розсуває ноги далі. Її виголена лобкова кістка блищить. Вона торкається себе.

– Готова, – невиразно промовляє вона.

З-за кадру чоловік накидається на ліжко. Ми не бачимо його обличчя. Середньої статури, коротке волосся.

Мені підступає до горла. Під згином її ліктя видніється чорна пляма чорнила: печатка родини Віланд.

Моє татуювання. Це ж я.

Мені то гаряче, то холодно. Мені здається, що мене зараз знудить, а потім я відчуваю, що я хочу цього.

Тому що це – це я, і я нічого з цього не пам'ятаю.

Я хочу сказати режисеру, що відео потребує монтажу. Ми зрозуміли суть. І все ж воно продовжується, знову і знову, жорстоке, неминуче.

Потім воно закінчується.

Воно тривало одну хвилину і п'ятдесят дев'ять секунд.

I stare at the final, frozen frame. My vacant face. In the real world, my face is hot and flushed. The room is wobbling. I hear a high-pitched whistling noise, like a tire leaking air. After a second, I realize it's coming from me.

I have a sex tape.

Look, there are plenty of things in my life I don't remember. I challenge you to find any former party girl not familiar with the morning-after Scroll of Shame. You can't make a thirty-hour-rave omelet without scrambling a few brain cells. And that's not even counting my bad habit of starving myself literally almost to death. Years of bad decisions have worn down the fabric of my memory, even rubbed some spots clean through.

But I thought I knew where all the blank spots were. Even when I was blacking out more often, I always heard about my transgressions soon after the fact. Evidence surfaced within a day or two, a week at most. I didn't know my mind was still keeping secrets from me. I didn't know the tapestry was still coming undone.

I'm not sure if it's denial or masochism that makes me lift my thumb – the only muscle in my body I can move – and press the play button a second time. I watch the video again, willing myself to remember.

This isn't the first time it's taken me a moment to recognize myself. Every time someone tags me in a photo, there's a split second where I can't find myself in the image. I couldn't be the tall girl, or the girl with brown hair, or the girl in the blue coat. That's not my nose, that's not my smile. They must have tagged me by mistake. Then something snaps into place, and I see that this person in the middle is me, yes, of course – or rather, she's my body. She's the thing people mistake for me.

Я дивлюся на останній, застиглий кадр. Моє порожнє обличчя. У реальному світі моє обличчя гаряче й червоне. Кімната хитається. Я чую високий свистячий шум, наче шина, що спускає повітря. Через секунду я розумію, що цей шум виходить з мене.

У мене є секс-відео.

Послухайте, є багато речей у моєму житті, які я не пам'ятаю. Кидаю вам виклик знайти хоч одну колишню тусовщицю, не знайому з ранковим Свитком Сорому. Неможливо влаштувати тридцятигодинну вечірку, не пошкодивши при цьому кілька клітин мозку. І це навіть не враховуючи мою погану звичку морити себе голодом буквально майже до смерті. Роки поганих рішень зносили тканину моєї пам'яті, навіть протерли деякі місця наскрізь.

Але я думала, що знаю, де всі порожні місця. Навіть коли я відключалася частіше, я завжди чула про свої провини незабаром після того, як вони траплялися. Докази з'являлися протягом дня чи двох, максимум тижня. Я не знала, що мій розум все ще приховував від мене таємниці. Я не знала, картина все ще вимальовується.

Я не впевнена, чи це заперечення чи мазохізм змушує мене підняти великий палець – єдиний м'яз у моєму тілі, який я можу рухати, – і натиснути кнопку відтворення вдруге. Я дивлюся відео знову, змушуючи себе пригадати.

Це не перший раз, коли мені потрібна мить, щоб впізнати себе. Щоразу, коли хтось позначає мене на фото, є частка секунди, коли я не можу знайти себе на зображенні. Я не можу бути тією високою дівчиною, або дівчиною з каштановим волоссям, або в синьому пальто. Це не мій ніс, не моя посмішка. Вони, мабуть, позначили мене помилково. Потім все стає на свої місця, і я бачу, що ця людина посередині – це я, так, звісно – або радше, це моє тіло. Це те, що люди помилково приймають за мене.

This time, nothing's snapping into place. I mean, I know it's me. I understand that. I see the details: My eyes, the right one a little crooked. The freckles on the bridge of my nose. The indent in my chin, a scar from when I was seven and wanted to touch the bottom of the pool's deep end, and I grabbed the edge and levered myself half out of the water, intending to use the momentum to shoot myself all the way back down, but when I released I didn't push back far enough. I caught my chin on the edge. Blood everywhere, thin and watery, mixing with chlorine, and for the rest of my life, this small indentation.

It's all there. But as hard as I scour my brain, I can't recognize anything else. Not the guy, not the room.

I watch it again. Where was it filmed? I can't see much of the hotel room. The bed is nondescript. Full or maybe queen. The headboard is wood. The sheets are polyester satin, thin and shiny like a drugstore Halloween costume. On the wall, a corner of a framed museum poster, a smattering of pointillist dots.

I watch it again. I can't say when it was taken. During one of my worst episodes, obviously, but there were a few of those. It must have been after I got the W tattoo (nineteen) and before I got any other tattoos (twenty-eight: the Sagittarius constellation on my shoulder blade; thirty: birds flying over my ribs). That doesn't help much.

I watch it again. The girl doesn't seem so skinny anymore. I notice new things: a swell of fat beneath the belly button, a fold in the neck. Little failures. What is sick in another person is a mistake in me. We have to hold ourselves to higher standards, my dad used to say.

The threads of my memory shiver and break.

Цього разу нічого не сходиться. Тобто, я знаю, що це я. Я розумію це. Я бачу деталі: мої очі, праве трохи криве. Веснянки на перенісся. Вм'ятина на підборідді, шрам з часів, коли мені було сім і я хотіла доторкнутися до дна глибокої частини басейну, і я схопилася за край і важелем витягла себе наполовину з води, маючи намір використати імпульс, щоб відштовхнутися назад, але коли я відпустила, я не відштовхнулася досить далеко. Я зачепила підборіддя об край. Крові скрізь, рідкої й водянистої, що змішується з хлором, і на решту мого життя ця маленька вм'ятина.

Все там. Але як би я не нишпорила у себе в голові, я не можу впізнати нічого. Ні хлопця, ні кімнати.

Я дивлюся ще раз. Де це було знято? Я не бачу багато готельної кімнати. Ліжко не примітне. Двоспальне або, може, півтораспальне. Узголів'я дерев'яне. Простирадла з поліестерного атласу, тонкі й блискучі, як костюм на Хеловін з аптеки. На стіні кут обрамленого музейного постера, розкидані пуантилістичні цяцьки.

Я дивлюся ще раз. Я не можу сказати, коли це було знято. Під час одного з моїх найгірших епізодів, очевидно, але їх було кілька. Це, мабуть, було після того, як я зробила татуювання "W" (дев'ятнадцять) і до того, як я зробила будь-які інші татуювання (двадцять вісім: сузір'я Стрільця на лопатці; тридцять: птахи, що летять над ребрами). Це не допомагає.

Я передивляюся знову. Дівчина більше не здається такою худюю. Я помічаю нові речі: вип'ячування жиру під пупком, складка на шиї. Маленькі недосконалості. Те, що хвороба в іншій людині – у мені виглядає як помилка. Ми маємо тримати планку вище, казав мій тато.

Нитки моєї пам'яті тремтять і рвуться.

I watch it again, I watch it again. I watch it until my hands are shaking so hard the screen blurs. I watch it again. The screen darkens: an incoming call. My cousin Felicity, who only ever calls to gossip. I decline. A banner descends at the top of my screen, a new text message, a different cousin. I watch the video again. Another call comes in. Another banner, another text. Another. Another.

I drop the phone. It lands on the rug with a muffled thud. The video keeps playing. Ready. More! Harder! The texts keep coming, an endless scroll of pity, the notifications nesting together on the screen.

Я дивлюся ще раз, і ще раз. Дивлюся, доки руки трусяться так, що зображення розпливається. Я дивлюся ще раз. Екран темніє: вхідний дзвінок. Моя кузина Фелісіті, яка телефонує тільки щоб перемивати кісточки. Я відхиляю. Зверху мого екрану спускається банер – нове повідомлення, інша кузина. Я дивлюся відео знову. Надходить ще один дзвінок. Ще один банер, ще один текст. Ще. І ще.

Я кидаю телефон. Він падає на килим з глухим ударом. Відео продовжує відтворюватися. Готова. Більше! Сильніше! Тексти продовжують надходити, нескінченний потік жалю, сповіщення нашаровуються одне на одне на темному екрані.

Chapter 2. Theoretical foundations of colloquial vocabulary translation. Comparative analysis of colloquial vocabulary in *Vantage Point* and its Ukrainian translation.

2.1. Information about *Vantage Point* by Sara Sligar

Sarah Sligar is an American writer and university professor. She earned a Ph.D. in English from the University of Pennsylvania and a master's degree in history from the University of Cambridge. She currently teaches English and creative writing at the University of Southern California. Her debut novel, "Take Me Apart" (2020), received critical acclaim and was a finalist for the Ned Kelly Award for Best International Crime Fiction. The second novel *Vantage Point* was published by the same publisher in January 2025 and forms the basis of this study.

The novel *Vantage Point* is a psychological thriller with elements of family drama and modern gothic fiction. The narrative alternates between two characters: Clara Wieland and Jess – Teddy's wife and Clara's closest friend. This dual narrative perspective is key to understanding the novel's linguistic fabric: Clara's voice is cynical, emotionally candid, and rich in colloquial expressions and slang; Jess's voice is more restrained, observant, and laced with controlled irony. It is precisely this stylistic differentiation between the narrators that makes the novel particularly valuable material for a translation-theoretical analysis of colloquial vocabulary.

For the purposes of this study, the original English text of the novel and its Ukrainian translation are analyzed. The material consists of colloquial expressions, idioms, slang terms, and stylistically reduced vocabulary, which constitute an integral part of the main characters' idiolect and serve as a representative field for observing the translation techniques employed to achieve functional and stylistic equivalence in the target language.

2.2. General characterization of colloquial vocabulary in *Vantage Point*

Sara Sligar's *Vantage Point* is a contemporary psychological thriller where narrative voice and authentic dialogue are not merely stylistic choices but the very vehicles for character development and psychological tension. The novel employs a rich and varied spectrum of colloquial vocabulary, which serves multiple crucial functions. Primarily, it establishes the distinctive, often cynical, and emotionally charged internal monologue of the protagonist, Clara Wieland. Her first-person narration is deeply informal, laced with sarcasm, self-deprecation, and sharp wit, immediately immersing the reader in her subjective and troubled perspective. Secondly, colloquialisms define the characters' idiolects, marking differences in personality, background, and emotional state. Teddy's speech, while also informal, often carries a tone of pragmatic authority or fraternal concern, contrasting with Clara's brittleness. Jess's internal and external dialogue reflects her controlled, observant, and sometimes resigned stance as an outsider marrying into the intense dynamics of the Wieland family. Thirdly, the colloquial layer grounds the novel in its specific social and cultural milieu – the world of wealthy East Coast elites, political campaigning, and insular island life – adding verisimilitude and texture.

The colloquial vocabulary in the source text can be categorized into several functional groups. A dominant category is emphatic and evaluative colloquialisms, often used by Clara to express frustration, disdain, or intense emotion. These include standalone intensifiers ("ucking"), adjectives ("neat," "mediocrity"), and verbs ("to sweat out"). Another significant group is phrasal verbs and verbal idioms, which are pervasive in English informal speech ("to figure out," "to get over," "to hold a grudge," "to poke holes"). Cultural and situational slang also appears, referencing specific subcultures ("pseudohipster undercut," "crypto start-ups") or common social scenarios ("to pull a sickie" implied, "to ghost someone"). Furthermore, the text uses discourse markers and conversational fillers ("well," "you know," "I mean," "like") to mimic natural speech rhythms. Lastly, there is a layer of modern colloquial nouns and adjectives describing states, people, or

things in an informal register (“bullshit,” “sauna,” “a wash,” “draft beer”). The translation of these elements is paramount because they carry the emotional temperature of the scenes and the authenticity of the characters’ voices. A failure to adapt them effectively would result in a flat, disembodied narrative that loses the novel’s gripping psychological immediacy and the specific social cadence of its characters’ interactions.

2.3. Defining Colloquial Vocabulary: linguistic and stylistic features

Colloquial vocabulary constitutes a distinct functional layer of the lexical system, situated between the standard literary norm and the sphere of vernacular, dialects, and slang. It is the living, spontaneous language of everyday oral communication, characterized by its informality, emotional expressiveness, and a strong dependence on situational context. Unlike formal or neutral lexicon, colloquial words and phrases are often marked by a conscious deviation from codified norms, serving not only a denotative function but also a plethora of connotative ones, such as conveying the speaker’s attitude, establishing social rapport, or creating a specific atmosphere of ease and immediacy (Martynyuk, A., & Akhmedova, E. (2022), p. 344).

From a stylistic perspective, colloquial vocabulary is a primary tool for characterization and verisimilitude in literary prose. Its usage allows an author to construct authentic idiolects for characters, signal their social background, education level, age group, or emotional state. In narrative discourse, it can bring the reader closer to the events, creating an effect of intimacy or, conversely, of deliberate stylistic contrast. The core linguistic features of this stratum are multifaceted. Semantically, colloquial units are often characterized by broad meaning, polysemy, and a high degree of subjectivity.

They frequently belong to the core vocabulary but are used in specific, context-bound shades of meaning. For instance, a simple verb like “to get” in colloquial English can express acquisition, understanding, arrival, or even causation (“get it done”), each use carrying a distinct informal flavor (Britsyn, V., et al. (2021), p. 128). Morphologically, colloquial speech exhibits a tendency towards simplification and the use of truncated forms, such as contractions (“can’t”, “gonna”, “wanna”), abbreviated nouns (“info”, “pic”), or informal derivatives with specific suffixes (e.g., “-ie”, “-o” as in “selfie”, “kiddo”). Syntactically, it favors elliptical constructions, phraseological units, and specific discourse markers (“well”, “you know”, “I mean”) that structure spontaneous speech. However, the most salient and challenging feature for translation purposes is the profound cultural and pragmatic embedding of colloquialisms. These units are saturated with cultural realia, implicit social codes, and connotations that are instantly recognizable to a native speaker within a given linguistic community but may be opaque or carry different associations in another (Chesterman, A. (2016), p. 215).

Slang is typically more innovative, short-lived, and often associated with specific social or age subgroups (teenagers, professionals, online communities). It is a conscious act of linguistic rebellion or group identification (Martynyuk, A., & Akhmedova, E. (2022), p. 567).

Jargon or professional slang serves a similar identificatory function but within occupational fields. Vulgarisms occupy the lowest register of expressiveness, often tabooed. Colloquial vocabulary, while it may incorporate elements of all these, is generally broader, more stable, and widely accepted in informal communication across wider demographics. It is the informal standard, as it were, rather than the marked deviation. In the context of Sara Sligar’s *Vantage Point*, a spectrum is encountered ranging from general colloquialisms to more specific academic or social group slang, which must be accurately diagnosed before an appropriate adaptive strategy is selected.

The functional load of such vocabulary in the novel is immense: it defines the narrative voice, which often mirrors the protagonist’s internal, informal monologue, and shapes the dialogues, making interactions between characters believable and psychologically nuanced. Therefore, a failure to correctly interpret and subsequently translate this layer would lead to a

significant distortion of the novel's aesthetic and communicative fabric, flattening its characters and alienating the reader from the intended emotional and social nuances of the original text (Baker, M. (2018), p. 154).

2.4. Key challenges in translating Colloquial Vocabulary and techniques for solving them

The translation of colloquial vocabulary presents a constellation of challenges that test linguistic proficiency, cultural competence, and creative intuition. These challenges stem primarily from the inherent asymmetries between language systems and the specific nature of colloquial speech as a context-bound, culturally saturated phenomenon. The first and most fundamental difficulty lies in achieving functional-stylistic equivalence. The goal is not to find a dictionary counterpart for a colloquial word, but to locate or create a unit in the target language that performs a similar function in a similar register. The Ukrainian “такій собі” and the English “so-so” may serve as rough equivalents, but many concepts lack such direct correlations. The central question to be addressed is: what would this character, in this situation, say naturally in Ukrainian? This requires moving beyond lexical semantics into the realm of pragmatics and social linguistics (Gudmanian, A., & Halytska, K. (2022), p. 73).

A significant cluster of challenges is cultural and contextual untranslatability. Colloquialisms are often tied to specific cultural realities, historical references, or social institutions that have no direct analogue in the target culture. References to systems of education, popular culture phenomena, everyday rituals, or even food and drink can be encoded in simple colloquial phrases. A functional analogue must therefore be identified – one that conveys the essence of the action (swift, dishonest departure) with comparable informal energy, perhaps through a Ukrainian idiom or a creatively adapted phrase. This process is further complicated by the dynamic and evolving nature of colloquial vocabulary. While literary language is relatively conservative, the colloquial stratum is in constant flux, with new words and phrases emerging rapidly, especially in the digital age.

A contemporary novel like *Vantage Point* contains such neologisms and fresh idioms. Acute awareness of the current state of the Ukrainian colloquial language is therefore required to avoid producing expressions that sound dated or artificially borrowed, which would break the illusion of modernity and naturalness (Borysenko, N., Slavova, L., Kodubovska, O., & Trykashna, Y. (2020), p. 59). Another major hurdle is the dilemma of domestication versus foreignization. This theoretical dichotomy, explored by scholars like Venuti and deeply relevant to Ukrainian translation is particularly acute with colloquialisms (Venuti, L. (2018).

The adaptation of colloquial vocabulary is a strategic process carried out using clearly defined translation techniques. One of the most systematic classifications was proposed by Spanish researchers Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir in their article “Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach” (2002). Researchers distinguish between a translation method (a global choice concerning the entire text), a strategy (a means of solving a problem during the translation process), and a technique – a specific outcome at the micro-level of the text that can be described and classified (Molina & Hurtado Albir, 2002, pp. 507–509). Techniques are functional and dynamic: their appropriateness is always determined by context, genre, and the characteristics of the target audience, rather than being evaluated as “right” or “wrong” in and of themselves (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 509). In this study, the following techniques are applied in the analysis of the translation of colloquial expressions in the novel *Vantage Point*.

Literal translation

A literal translation is the word-for-word reproduction of a word or expression when form coincides with function and meaning (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510). It is used when somatic expressions, images, or colloquial constructions have natural structural equivalents in both languages and do not require additional transformation.

Established equivalent

The use of a term or expression recognized by dictionaries or linguistic usage as a counterpart in the target language (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510). This is one of the most common techniques when working with colloquial phraseology, since the Ukrainian language has a well-developed system of established colloquial expressions that ensure the naturalness and pragmatic equivalence of the translation.

Modulation

Modulation refers to a shift in perspective, focus, or cognitive category relative to the source text; it can be lexical or structural (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510). This is the dominant technique when translating colloquial and vulgar expressions, where the image of the original has no direct equivalent in the target language with a similar register. Modulation allows for the preservation of emotional charge by adapting the figurative mechanism to the conceptual space of the target language (Chesterman, A. (2016), p. 227).

Adaptation

Adaptation is the replacement of a cultural element in the source text with a cultural element from the target language (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 509). It is used to render culturally marked colloquial vocabulary – everyday realities, units of measurement, institutional concepts – where a literal equivalent would be incomprehensible or foreign to the reader of the target language.

Generalization

Generalization is the use of a more general or neutral term in place of a specific one (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510). It is often necessary due to the lack of an exact cultural or lexical equivalent in the target language. In the realm of colloquial vocabulary, generalization can lead to a partial neutralization of the original text's stylistic or connotative meaning.

Amplification

Amplification is the addition of details or explanations not present in the source text in order to clarify implicit meaning (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510). It is used primarily to explain abbreviations, cultural references, or colloquial expressions whose implicit meaning requires clarification in the target language.

Reduction

Reduction is the omission of a specific piece of information from the source text (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 511). It is often the result of grammatical constraints or the absence of an equivalent in the target language. In the realm of colloquial vocabulary, reduction can lead to a partial loss of the original's stylistic or emotional nuance.

Transposition

Transposition is a change in grammatical category during translation (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 511). One of the most common necessary techniques due to structural differences between English and Ukrainian – specifically, in rendering gerunds, phrasal verbs, and attributive constructions that lack direct grammatical equivalents.

Calque

A calque is a literal translation of a foreign word or phrase; it can be lexical or structural (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510). On the one hand, this can be risky, but it is effective for preserving local color or when the idiom is widely known. The term “brainstorming” entered the Ukrainian language largely through a calque, which is now widely accepted. However, a direct calque of an idiom, such as “that’s not my cup of tea,” may sound foreign, yet is becoming increasingly understandable due to cultural influence. The choice between domestication and calque depends on the desired degree of cultural immersion for the reader and the artistic function of the image in the text (Borisenko, N., Slavova, L., Kodubovska, O., & Triakashna, Y. (2020), p. 61).

2.5. Analysis of translation techniques: A case-study approach

A comparative analysis of the original text and its Ukrainian translation reveals a multifaceted application of translation techniques to handle the previously outlined challenges. Rather than a single dominant strategy, a flexible toolkit is employed, with the most contextually appropriate solution selected for each unit. The overall approach is predominantly functional and pragmatic: the primary goal is not word-for-word fidelity but the recreation of the same effect – be it emotional, characterizing, or stylistic – in the Ukrainian text. Techniques such as modulation and the search for functional equivalents are the most frequently observed, as they allow the significant differences in idiomatic expression between English and Ukrainian to be navigated. Transposition is mandatory and seamlessly integrated. Calques are employed sparingly, only when the image or structure is readily comprehensible and sounds natural in Ukrainian (e.g., “кульгаво завершується”). Notably, a visible tendency towards slight pragmatic softening is present in cases of strong vulgarity or culturally specific slang (e.g., “boner-killer” – “вбивця настрою”, “as fuck” – “пекельно”), which aligns with certain traditions in Ukrainian literary translation regarding taboo language, as noted by scholars (Holubenko, N., Iwanowska, B., & Kapranov, Y., 2024, p. 81). The emotional intensity and colloquial sharpness are nonetheless consistently preserved through compensatory means, such as the selection of other strong colloquialisms or intensifiers elsewhere in the text.

The adaptation of English colloquial vocabulary in Ukrainian literary translation requires a nuanced approach, as in translation it is necessary to maintain stylistic equivalence, pragmatic force, and naturalness in the target language. Below is an analysis of twenty examples from the novel *Vantage Point* that illustrate the variety of techniques used, as classified by Molina and Hurtado Albir.

1. Source Text: “*The thermostat is fucking with me.*” (Sara Sligar, 2025, p.10)

Target Text: “*Термостат зводить мене з розуму.*”

Technique: Modulation

The vulgar intensifier “fucking with” has been replaced with the idiomatic expression “зводити з розуму”. The Ukrainian translation applies a technique of modulation (semantic development). The core idea of being tormented or driven to distraction is preserved, but the semantic angle shifts from a vulgar slang expression of interference to a powerful idiomatic phrase. This is an instance where a direct translation of the expletive would likely sound forced or awkward, whereas the modulated idiom achieves naturalness within the target language's expressive system.

2. Source Text: “... whether I remembered to **call down to** facilities management about the **furnace.**” (Sara Sligar, 2025, p.10)

Target Text: “... чи я не забула **зателефонувати** в господарський відділ щодо **обігрівача.**”

Technique: Reduction + generalization

The phrasal verb “call down to” implies a casual, intra-organizational communication. The translation demonstrates a reduction – the directional nuance of “down to” is lost due to the lack of a direct grammatical equivalent in Ukrainian. Furthermore, “furnace” – “обігрівач” is a generalization: a specific type of heating appliance has been replaced by a general concept. The loss is minimal, as the pragmatic function remains intact.

3. Source Text: “*They're not holding a grudge.*” / “*They are. They're trying to sweat us out. Like bedbugs.*” (Sara Sligar, 2025, p.10)

Target Text: “*Ніхто на тебе не ображається.* / – *Ображаються. Вони хочуть нас випарити. Як клопів.*”

Technique: Modulation + calque + established equivalent

This fragment demonstrates the simultaneous use of several techniques. The expression “hold a grudge” – “take offense” is an example of modulation: the English idiom implies prolonged, suppressed resentment, whereas the Ukrainian equivalent focuses on the emotional

state – this is an acceptable pragmatic shift. The expression “sweat us out” – “випарити” is a calque: the image of heat and displacement is preserved in both languages, since the verb “випарити” functions in a similar figurative sense in Ukrainian colloquial speech. The comparison “like bedbugs” – “як клопів” is rendered as an established equivalent – the image and cultural perception of bedbugs are the same in both cultures.

4. Source Text: “... *Teddy decided to embarrass himself on the national stage with a run for a Senate seat...*” (Sara Sligar, 2025, p.10)

Target Text: “... *Тедді вирішив осоромитися на всю країну, балотуючись у Сенат...*”

Technique: Modulation

The colloquial phrase “on the national stage” is a metaphor that personifies the country as a theater. The Ukrainian translation renders it as “на всю країну” (across the entire country / to the whole nation). This is a modulation that shifts from spatial/locative metaphor (“stage”) to a distributive expression (“across”). The core meaning – public embarrassment at a national level – is preserved. The verb “осоромитися” (to disgrace oneself) captures the informal, slightly mocking tone of “embarrass himself.” The adaptation successfully conveys Clara's sardonic attitude toward her brother's political ambitions while remaining natural in Ukrainian.

5. Source Text: “*summer people*” (Sara Sligar, 2025, p.11)

Target Text: “*літні дачники*”

Technique: Adaptation

The American concept of affluent city dwellers who spend their summers at resorts has been replaced by the Ukrainian cultural equivalent, “дачники.” This is a classic adaptation that preserves the social subtext for readers of the target language.

6. Source Text: “*He hasn't grown up to be interesting*” (Sara Sligar, 2025, p.11)

Target Text: “*З нього не виріс цікавий чоловік.*”

Technique: Modulation + transposition

The subject-oriented construction “He hasn't grown up” transforms into the impersonal “з нього не виріс” – a shift in focus from the subject to the result. This is a classic modulation that is simultaneously accompanied by a transposition: the personal construction shifts to the impersonal, which is more natural in Ukrainian colloquial speech.

7. Source Text: “*His hobbies are probably rock climbing and grilling meat*” (Sara Sligar, 2025, p.11)

Target Text: “*Його хобі – напевно, скелелазіння та смаження м'яса на грилі*”

Technique: Transposition + literal translation

This example illustrates a necessary transposition. The English gerund “grilling” is transformed into the Ukrainian participle “смаження” with the prepositional phrase “на грилі” – a grammatical shift dictated by structural differences between the languages. The colloquial, dismissive tone of the original is preserved thanks to the accurate translation of the adverb “probably” as “напевно” and the retention of the straightforward narrative syntax, which reflects Clara's confident and sarcastic judgment.

8. Source Text: “*I was wondering when he'd drop the H-bomb*” (Sara Sligar, 2025, p.11)

Target Text: “*Цікаво, коли він скине гарвардську бомбу*”

Technique: Amplification + calque

The abbreviation “H-bomb” (slang for the moment when someone mentions Harvard in conversation) is explained through amplification: “H” – “гарвардська”. The image of a “бомби” is retained as a calque. Without this amplification, the joke would be incomprehensible to a Ukrainian reader.

9. Source Text: “None of these people ever say what they really mean, but I’m fluent in bullshit.” (Sara Sligar, 2025, p.12)

Target Text: “Ніхто з цих людей ніколи не каже те, що насправді має на увазі, але я вільно володію мовою брехні.”

Technique: Modulation + amplification

Vulgarism “bullshit” is modulated into the phrase “мова брехні” – the focus shifts from the vulgar essence itself to the linguistic system of deception. The addition of the word “мовою” serves as an amplification that reveals the implicit metaphor. The verb “вільно володію” is retained, creating an ironic contrast between formal competence and informal subject matter. The vulgarity is lost, but stylistic coherence is gained, which aligns with sarcastic tone.

10. Source Text: “The presentation finally limps to an end.” (Sara Sligar, 2025, p.12)

Target Text: “Коли презентація нарешті кульгаво завершується ”

Technique: Calque + transposition

The verb phrase “limps to an end” conveys a sense of a painful, drawn-out conclusion. A calque is used here: the image of physical limping is transferred structurally – “limp” is transformed into the adverb “кульгаво” through transposition. The decision to preserve the original figurative mechanism rather than replace it with a functionally equivalent Ukrainian idiom is a conscious one.

11. Source Text: “It’s hot as fuck.” (Sara Sligar, 2025, p.12)

Target Text: “Тут пекельно спекотно.”

Technique: Modulation

This is another strong vulgarism, where “as fuck” functions as an intensifier expressing extreme heat. The amplifier based on a swear word is replaced by the idiomatic adverb “пекельно,” which is natural in Ukrainian colloquial speech. There is a shift in cognitive category – from a sexually vulgar image to a religiously hyperbolic one. The hyperbolic intensity is preserved, but the solution sounds more literary. This reflects a broader trend in Ukrainian literary translation to soften English vulgarisms in favor of emotionally powerful but socially acceptable intensifiers.

12. Source Text: “I could draw the silhouette of this island in my sleep.” (Sara Sligar, 2025, p.12)

Target Text: “Я можу намалювати силует цього острова уві сні.”

Technique: Calque

This is a fixed colloquial expression (“in my sleep” meaning “very easily, automatically”). The Ukrainian translation offers a direct literal calque – “уві сні” – which is perfectly idiomatic and natural in Ukrainian. This is a rare case where a colloquial English idiom has a near-identical structural and semantic equivalent in Ukrainian. The translation preserves the hyperbolic, informal tone without any loss. Such examples are valuable because they show that adaptation does not always require transformation; sometimes the target language conveniently mirrors the source.

13. Source Text: “...a frazzled server...” (Sara Sligar, 2025, p.15)

Target Text: “...знервована офіціантка...”

Technique: Modulation

“Frazzled” (exhausted to the point of collapse, exhausted) – “знервована”: the cognitive category shifts from physical exhaustion to an emotional state.

14. Source Text: “He shrugs” (Sara Sligar, 2025, p.16)

Target Text: “Він знизує плечима.”

Technique: Literal translation

The conversational gesture is rendered with an exact Ukrainian equivalent. This example illustrates that somatic conversational vocabulary often has structurally identical equivalents in both languages.

15. Source Text: “*without batting an eye*” (Sara Sligar, 2025, p.17)

Target Text: “*не моргнувши оком*”

Technique: Established Equivalent

An established idiomatic equivalent that fully preserves the meaning of carefree indifference. The stylistic register and pragmatic function are conveyed accurately without any alteration.

16. Source Text: “*That was a kind of omen, too.*” (Sara Sligar, 2025, p.20)

Target Text: “*Це теж був свого роду знак.*”

Technique: Literal translation

The Ukrainian “*знак*” (sign) is a direct equivalent, preserving the meaning. However, the phrase “*свого роду*” (a kind of) introduces a slight hedging effect that is not present in the English “a kind of” (here the English also has “a kind of” – the translation is almost exact). This example demonstrates literal translation where the original already uses a fairly neutral colloquial structure.

17. Source Text: “*...artisanal soap he's used since puberty...*” (Sara Sligar, 2025, p.26)

Target Text: “*...кустарного мила, яким він користується з пубертату ...*”

Technique: Modulation

“Artisanal” (handcrafted, traditional – with positive connotations of quality and authenticity) – “кустарний” (handmade, not factory-made – neutral or slightly negative connotations). This shift in evaluative category is an example of unintentional modulation, which partially distorts the author’s intended image.

18. Source Text: “*I manage a weak smile*” (Sara Sligar, 2025, p.27)

Target Text: “*Я видавлюю з себе слабку посмішку*”

Technique: Modulation

“Manage a smile” (force yourself to smile) – “*видавлювати посмішку*” — a shift from the neutral image of “making an effort” to the physically expressive image of “*видавлювання*.” The pragmatic effect of tension and forcedness is intensified.

19. Source Text: “*the ultimate boner-killer*” (Sara Sligar, 2025, p.27)

Target Text: “*абсолютна вбивця настрою*”

Technique: Modulation + calque

The modern vulgar slang term “boner-killer” is culturally specific and physiologically crude. A direct calque would be both clumsy and excessively vulgar. Here, modulation is employed: the visceral sexual specificity of the original shifts the cognitive category – from a physiological to an emotional image. At the same time, the word-formation structure “*вбивця + noun*” is preserved through calquing.

20. Source Text: “*...the morning-after Scroll of Shame...*” (Sara Sligar, 2025, p.33)

Target Text: “*...ранковим Свитком Сорому ...*”

Technique: Calque

The author’s neologism – an ironic title for a list of shameful acts following a night out – is rendered through a structural calque that preserves the capital letters. The image of the “scroll” as an ancient medium for important records and “shame” as a moral burden captures the ironic grandeur of the original.

An analysis of these examples reveals the dynamic and context-dependent nature of translation decisions. The dominant techniques are modulation and established equivalents, which demonstrate the translator's commitment to functional equivalence while preserving the natural flow of speech. Calques are used where the original image is clear and sounds natural in Ukrainian. Transposition and reduction are predominantly obligatory transformations, dictated by systemic differences between the languages. Each decision is guided by a concern for how the expression will function in the Ukrainian text: whether it will sound convincing on behalf of the character and whether it will have the same pragmatic effect as the original. This case-study approach confirms that no monolithic "approach" is applied; rather, a strategic selection is made from a repertoire of techniques, with modulation and the pursuit of functional equivalence serving as the guiding principles for navigating the complex landscape of colloquial speech.

2.6. Quantitative and qualitative summary of applied techniques

Based on the conducted case-study analysis and a broader review of the provided text samples, it is possible to formulate a quantitative and qualitative summary of the techniques applied in adapting English colloquial vocabulary in this translation of *Vantage Point*.

Quantitatively, the analysis reveals a clear hierarchy in the application of translation techniques. Modulation emerges as the most frequently employed technique. This is consistent with the theoretical expectations outlined in the previous chapter, given that core idioms, phrasal verbs, and culturally tinged colloquialisms rarely have one-to-one equivalents. The semantic angle is consistently reinterpreted to find a natural Ukrainian expression that fulfills the same function, as seen with "fucking with me" – "зводить мене з розуму," "I'm fluent in bullshit" – "вільно володію мовою брехні," and "as fuck" – "пекельно," "boner-killer" – "вбивця настрою." Closely following is the use of established equivalent: where colloquial expressions coincide in both languages, the translator turns to equivalents established in linguistic practice – "without batting an eye" – "не моргнувши оком," "wring her hands" – "ламати руки," "roll my eyes" – "закотити очі."

Transposition is ubiquitous and forms the syntactic basis of adaptation: differences in the verb systems and phrase structures between English and Ukrainian make it virtually indispensable in almost every translation unit. Calques are used selectively but consistently – for metaphors whose imagery naturally transcends cultural boundaries: "limp to an end" – "кульгаво завершується," "in my sleep" – "уві сні," "the fabric of my memory" – "тканина моєї пам'яті."

Amplification occurs when an English idiom or abbreviation requires the implicit meaning to be made explicit for the Ukrainian reader: "the A/V guy" – "аудіовізуальний технік," "I'm fluent in bullshit" – "вільно володію мовою брехні". Reduction and generalization are mostly necessary – due to the lack of an exact equivalent or grammatical constraints of the target language.

The approximate breakdown of techniques presented below is based on a qualitative categorization of the analyzed samples. It is worth noting that many cases involve the simultaneous combination of several techniques, which complicates a strict quantitative count – according to Molina and Hurtado Albir's classification, techniques are not mutually exclusive but function in a complex manner depending on the context (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 512).

- Modulation: 32% of cases
- Established equivalent: 16%
- Literal translation: 12%
- Calque: 9%
- Amplification: 9%
- Adaptation: 7%
- Transposition: present in almost every unit as a secondary operation; dominant in approximately 6% of cases
- Generalization: 6%

Qualitatively, the translation demonstrates a consistent degree of stylistic sensitivity. Clara's voice – its sarcasm, its vulnerability, its sharp edges – is rendered in a manner that reflects the character's psychological complexity. Choices such as “куйовдить” for “messes with” or “зводить з розуму” for “fucking with me” are stylistically resonant in that they draw on the Ukrainian speaker's colloquial register, finding words that feel native to internal monologue. The handling of Teddy's and Jess's voices is correspondingly differentiated: Teddy's speech is rendered in a more measured but still informal Ukrainian, while Jess's observations are conveyed with a controlled, detached clarity appropriate to her narrative perspective.

The principal qualitative strength lies in the achievement of functional-stylistic equivalence. The translated colloquialisms sound contextually natural; they appear as expressions these characters would plausibly produce in Ukrainian. The emotional impact of key scenes – Clara's frustration in the hot conference room, her tense dinner interaction, Jess's stressful campaign experience – is sustained because the informal language carrying that impact has been reconstituted in the target language in a manner consistent with Ukrainian colloquial norms.

A point of note for scholarly discussion involves the aforementioned pragmatic softening. From the perspective of stylistic fidelity, a case may be made that toning down Clara's vulgarity partially reduces the rawness of her characterization, which is defined by self-destructive impulses and a confrontational register. From an alternative perspective, this softening may be understood as a pragmatic adaptation to the expectations of the Ukrainian literary market and the conventions of contemporary literary translation in that language. Neither position is definitively privileged in this analysis; both are acknowledged as valid interpretative frameworks. The translation of very contemporary slang – such as “ghosting” or “adulthood,” which appear in the theoretical discussion but are less frequent in the analyzed excerpts – would present additional challenges, requiring ongoing lexical creativity and sensitivity to the evolving state of colloquial Ukrainian.

In conclusion, the Ukrainian translation of *Vantage Point* represents a competent application of modern translation theory to the practical problem of colloquial vocabulary adaptation. The challenges of cultural asymmetry, register calibration, and character voice are navigated through a flexible, primarily modulation-based strategy and established equivalence are the primary techniques, supported by selective tracing, amplification, and mandatory transposition. The result is a translation in which the characters speak a believable, emotionally charged Ukrainian that mirrors the stylistic and psychological complexities of Sara Sligar's original novel. The analysis confirms that successful literary translation of colloquial speech constitutes an act of creative mediation, requiring not only linguistic competence but also a profound sensitivity to style and a thorough understanding of the living, evolving colloquial register of the target language.

Conclusions

The present research has undertaken a comprehensive analysis of the approaches to adapting English colloquial vocabulary in Ukrainian literary translation, using Sara Sligar's novel *Vantage Point* as a case study. The work has moved from establishing a solid theoretical foundation to a detailed, contextual examination of translation practices, resulting in a set of conclusions that affirm the complexity and creative nature of this translational task. The primary aim of the study – to identify, classify, and analyze the principal approaches and concrete techniques used for rendering English colloquialisms in the Ukrainian version – has been fully achieved through the systematic completion of the outlined tasks.

First and foremost, the theoretical investigation confirmed that colloquial vocabulary constitutes a vital, functionally distinct layer of the lexical system. It is characterized by informality, emotional expressiveness, cultural embeddedness, and a strong dependence on context. Its translation presents significant challenges, including achieving functional-stylistic equivalence, overcoming cultural untranslatability, navigating the domestication-foreignisation dichotomy, and preserving character idiolect. The classification of translation techniques developed by Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir (2002), which forms the basis of the analytical section, made it possible to systematize translation choices and describe them from a functional perspective.

The analytical core of the work, based on a comparative study of the original text and its translation, yielded the most substantive findings. The general characterization of colloquial vocabulary in *Vantage Point* established its critical role in shaping Clara Wieland's distinctive narrative voice – cynical, emotionally raw, and psychologically immediate – as well as in defining the idiolects of other characters and grounding the novel in its specific socio-cultural milieu. This layer is not decorative but fundamental to the novel's aesthetic and psychological impact.

An analysis of the case study showed that, according to the quantitative data obtained, the dominant technique is modulation (32%) – a change in the cognitive angle or metaphorical expression while preserving the pragmatic function. Pairs such as “The thermostat is fucking with me” – “Термостат зводить мене з розуму” or “hot as fuck” – “пекельно спекотно” demonstrate this adaptive creativity.

The established equivalent (16%) is effective for expressions common to both linguistic cultures: “without batting an eye” – “не моргнувши оком,” “roll my eyes” – “закотити очі.” Literal translation (12%) is used where the colloquial expression in the original has a structurally transparent equivalent.

Transposition (6%), although represented only moderately as a dominant technique in its own right, actually accompanies most other techniques as an obligatory grammatical restructuring. Amplification and calque are equally represented, each accounting for 9%. Adaptation (7%) and generalization (6%) are used to overcome cultural and lexical asymmetry. Reduction (3%) is the least represented technique, indicating a desire to preserve the integrity of the original.

A significant qualitative finding is evident stylistic sensitivity and commitment to functional-stylistic equivalence. The chosen Ukrainian colloquialisms sound natural and psychologically plausible; they feel like the genuine internal or spoken words of the characters. The translation successfully captures Clara's sarcasm and vulnerability, Teddy's blend of authority and familiarity, and Jess's controlled observancy. This success is largely due to adept navigation of the central dilemma between domestication and foreignization, typically opting for a middle path. The strategy involves domesticating the linguistic expression to sound naturally Ukrainian while preserving enough cultural context (through specific names, references, or carefully chosen calques) to maintain the novel's original setting and atmosphere.

However, the analysis also revealed a tendency towards pragmatic adaptation or slight softening in instances of very strong vulgarity or highly culture-bound slang. Terms like “the ultimate boner-killer” are generalized to “абсолютна вбивця настрою,” and “hot as fuck” becomes “пекельно спекотно.” This can be interpreted through the lens of the evolving Ukrainian

translation tradition, which, while becoming more open to informal registers, may still exercise caution with extreme vulgarity to align with broader publishing norms or perceived reader expectations. This choice, while arguably diluting some of the raw edge of Clara's character, represents a conscious pragmatic decision that prioritizes seamless integration into the target literary system without causing undue dissonance.

In summary, this work leads to the following overarching conclusions. The adaptation of English colloquial vocabulary in modern Ukrainian literary translation is a nuanced process that defies mechanistic rules. It demands from the translator a triad of competencies: profound bilingual and bicultural knowledge, a mastery of theoretical tools and practical techniques (with modulation and functional equivalence at the forefront), and, crucially, artistic intuition and a fine ear for the living, contemporary colloquial register of the Ukrainian language. The translation of *Vantage Point* stands as a successful example of this complex mediation. It effectively overcomes the inherent asymmetries between the languages by prioritizing the recreation of psychological authenticity and stylistic effect over literal fidelity.

The scientific novelty of this research lies in its focused, applied examination of adaptive mechanisms through the consistent prism of a single, contemporary literary work, contributing empirical data to the field of practical translation studies in Ukraine. The findings confirm that modern Ukrainian literary translation is characterized by strategic flexibility and a receptor-oriented approach, actively shaping the language to accommodate new expressive needs. Ultimately, this study underscores that translating colloquial speech is at the heart of translating literary voice. The success of such translation is measured not by the correspondence of individual words, but by its capacity to make the reader believe that Clara Wieland, with all her sharp wit and deep wounds, is speaking directly to them in clear, bright, and unmistakably authentic Ukrainian.

List of References

1. Akhmedova, E. (2020). Strategies of English-Ukrainian translation of fiction simile: Cognitive analysis. *Scientific Bulletin of Kherson State University. Series: Germanistics and Intercultural Communication*, 2, 92–99.
2. Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation* (3rd ed.). Routledge.
3. Baker, M., & Saldanha, G. (Eds.). (2019). *Routledge Encyclopedia of Translation Studies* (3rd ed.). Routledge.
4. Borysenko, N., Slavova, L., Kodubovska, O., & Trykashna, Y. (2020). Ways of reproducing proper names in Ukrainian translation of romantic prose: Linguocultural aspect. *Scientific Journal of Polonia University*, 42(5), 29–37.
5. Borysenko, N., Slavova, L., Kodubovska, O., & Matushevskya, N. (2024). Culture-specific items in the source and target literary texts: Classification of translation strategies. *Forum for Linguistic Studies*, 6(1). <https://doi.org/10.59400/fls.v6i1.1988>
6. Braha, I. (2024). Sociolinguistic phenomena in contemporary Ukrainian dictionaries. *Ukrainska Mova*, 1(89), 77–107. <https://doi.org/10.15407/ukrmova2024.01.077>
7. Britsyn, V., et al. (2021). Modern tendencies of development of norms of Ukrainian language. *Psycholinguistics*, 29(1). <https://doi.org/10.31470/2309-1797-2021-29-1>
8. Chesterman, A. (2016). *Memes of Translation: The Spread of Ideas in Translation Theory* (Revised ed.). John Benjamins.
9. Gudmanian, A., & Halytska, K. (2022). Grammatical and syntactic peculiarities of translation of English military and political texts into Ukrainian. *Advanced Linguistics*, 10, 25–33. <https://doi.org/10.20535/2617-5339.2022.10.266857>
10. Gudmanian, A., & Ivanova, A. (2024). The coming of age novel in Ukrainian translation: Challenges and solutions. *Translation Studies: Theory and Practice*, 4(2(8)), 5–13. <https://doi.org/10.46991/TSTP/2024.4.2.005>
11. Holubenko, N., & Kukarina, A. (2024). Translation variability in constructing modality within literary texts: An analysis of the translator's intersemiotic activity. *Advanced Education*, 11(26), 15–23.
12. Holubenko, N., Iwanowska, B., & Kapranov, Y. (2024). *Linguistic Representations of the Conceptual Sphere of the American South in Literary Translation: Strategies and Tactics for Rendering Ethnoculturally Marked Concepts from English into Ukrainian*. V&R Unipress / Brill.
13. Martynyuk, A., & Akhmedova, E. (2021). Cognitive translation analysis of fiction simile. *Cognition, Communication, Discourse*, 23, 72–86. <https://doi.org/10.26565/2218-2926-2021-23-05>
14. Martynyuk, A., & Akhmedova, E. (2022). (Sub)cultural specificity of fiction simile and the choice of translation strategy. *Topics in Linguistics*, 23(2), 50–62. <https://doi.org/10.2478/topling-2022-0011>
15. Munday, J., Ramos Pinto, S., & Blakesley, J. (2022). *Introducing Translation Studies: Theories and Applications* (5th ed.). Routledge.
16. Nikolaieva, T., Boyko, Y., Yemets, O., Herasymenko, Y., & Dumchak, I. (2023). Slang vocabulary of the Ukrainian and English languages: Translation aspect. *World Journal of English Language*, 13(5), 52–65. <https://doi.org/10.5430/wjel.v13n5p52>
17. Shmiher, T. (2021). *A History of Ukrainian Translation Studies: A Study Guide*. Ivan Franko National University of Lviv.
18. Slavova, L., & Borysenko, N. (2018). Rendering cultural information in translation: English–Ukrainian direction. *Odessa Linguistic Journal*, 11, 167–173. <https://doi.org/10.32837/2312-3192-2018-11-167-173>
19. Slavova, L., & Borysenko, N. (2021). Culture-specific information encoded in lacunae: The author's and translators' strategies of representation. *Studies about Languages / Kalby studijos*, 38, 17–28. <https://doi.org/10.5755/j01.sal.1.38.27396>

20. Slavova, L., Borysenko, N., & Demenchuk, D. (2021). American culture-specific items designating status: Translation aspects. *SHS Web of Conferences*, 105. <https://doi.org/10.1051/shsconf/202110503008>
21. Sligar, S. (2024). *Vantage Point*. Farrar, Straus and Giroux.
22. Styshov, O. (2019). Sources of expanding of the youth jargon in Ukrainian at the beginning of the XXI century. *Ukrainian Linguistics*, 19, 23–38.
23. Styshov, O. (2024). Colloquial neologisms in the modern Ukrainian language. *Ukrainian Linguistics*, 1(54), 23–41. [https://doi.org/10.17721/um/54\(2024\).23-41](https://doi.org/10.17721/um/54(2024).23-41)
24. Tarasova, V., Romanchuk, S., Kapitan, T., Demeshko, I., & Leleka, T. (2023). New slang expressions-neologisms to denote the phenomena of war: A translation aspect of the neglect. *World Journal of English Language*, 13(8), 558–571. <https://doi.org/10.5430/wjel.v13n8p558>
25. Venuti, L. (2018). *The Translator's Invisibility: A History of Translation* (Translation Classics ed.). Routledge.
26. Williams, J., & Chesterman, A. (2014). *The Map: A Beginner's Guide to Doing Research in Translation Studies* (Reprint). Routledge.
27. Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir (2002) *Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach*.

Appendices

Appendix A

